

מלחמתנו ביהודים

תרגום מערבית: שאול ברטל

פרק א: הוי הלוחמים המקריבים עצמם...

המשיכו בדרככם⁶⁸

"אם יהיו בכם עשרים עזי רות, יהיה עליהם לגבור על מאתיים, ואם יהיו בכם מאה, יהיה עליהם לגבור על אלף כופרים".⁶⁹ הגיע הזמן שנקום ונאמר לממשלה⁷⁰ בקול רם וצלול, שנצחיר קבל עם, ללא בלבול, ללא ערפול ובבהירות. הגיע הזמן שנאמר

68. [הערה המופיעה במקור הערבי] מאמר זה התפרסם בתאריך 20 בנובמבר 1951 בעיתון **אלידעוה**, שבועון אסלאמי אשר יצא לאור בקהיר עד שנת 1954. [עד כאן ההערה במקור]. יודגש כי מדובר בכתב עת שהיה מזוהה עם "האחים המוסלמים" וגילוינו הראשון ראה אור ב־30 ינואר 1951. זמן לא רב לפני פרסום המאמר הסתיים במצרים מצב החירום שעליו הוכרז ב־1948 ו"האחים המוסלמים" נאבקו לשוב לפעילות סדירה. באוקטובר 1951, נכנס לתפקידו המנהיג (אל־מרשד אל־עאם) השני של "האחים המוסלמים", חסן אל הודיבי, אחרי שחסן אל־בנא, המנהיג הראשון, חוסל בפברואר 1949. סייד קוטב, שעשה אז את צעדיו הראשונים בארגון, היה בין כותביו הבולטים של העיתון.

פעילות **אלידעוה** הופסקה בשנת 1954 אחרי ניסיון ההתנקשות של האחים בנאצר, שהיה אז ראש ממשלת מצרים. רוב הפרקים בספר **מלחמתנו ביהודים**, למעט הפרק "מלחמתנו ביהודים" (פרק ד'), הם מאמרים שפורסמו ב**אלידעוה**. בתחילת כל פרק ניתנה הערה על תאריך פרסומו כמאמר.

69. סורה 8; 65. המשך הפסוק מתאר את הכופרים במילים "כי הם עם אשר לא יבין".

70. הממשלה ששלטה במצרים בתקופה זאת (עד סוף ינואר 1952) הייתה ממשלת הַנֶּפֶד האחרונה לפני מהפכת הקצינים החופשיים. מצרים הייתה נתונה באותה עת במאבק סוער לעצמאות מהשלטון הבריטי, וביטחון הפנים היה מעורער.

לה באומץ: לא! גדודי הלוחמים⁷¹ לעולם לא ייכנעו למסע הרדיפות שיוזמים השלטונות!⁷² הלוחמים לא יגזרו על עצמם עונש מוות ולא יוותרו על חובתם [הלאומית] בקלות כזאת. לא! תעשה הממשלה מה שהיא רוצה, אך העניין לא ישוב להיות עניין של ממשלה הכבולה במחויבויות בין-לאומיות, בהתנהלות רשמית, ממשלה החושבת בהיגיון של שלום במהלך מסע המלחמה; ממשלה המשתמשת באמצעים דיפלומטיים, בעוד דם המצרים וכבודם נפגעים בכל אתר ואתר.

הממשלה, המשוכנעת שאנחנו במצב של שלום עם האנגלים, תובעת את המשך קיומם של הקשרים המדיניים והקונסולריים בין שתי המדינות [מצרים ואנגליה]. היא תובעת גם את המשך הקשרים הכלכליים השגרתיים בין שתי המדינות ואת המשך שיתוף הפעולה של המשטרה המצרית עם הרשויות האנגליות ברדיפת הלוחמים, תוך ביצוע חיפוש בבתיהם אחר נשק גנוב.

ממשלה זו אינה ראויה לכך שהלוחמים יסגירו את עצמם לידיה, יחד עם כלי נשקם, כדי שהיא תשבית את מלחמתם [הצודקת], כפי שעשתה לצבא ולמשטרה, ולא [ראוי] שתכפה עליהם חיפושים של האנגלים אחר נשק גנוב, כפי שכפתה על הצבא והמשטרה.

אינני מאשים ממשלה זאת בבגידה; אני מתאר את המציאות. אני קובע שזאת איננה ממשלה של מאבק! הם אינם חדלים לחשוב על

71. קוטב משתמש כאן במושג "פדאיון", שמשמעותו לוחמים המקריבים את עצמם למען הכלל. המונח "פדאא" מציין במקור פדות והצלה בעקבות הקרבה אצילה. המושג פדאאי נפוץ בספרות ובפוליטיקה הערבית לצורך תיאורם של לוחמי הקומנדו המקריבים את עצמם למען הכלל.

72. [הערה המופיעה במקור הערבי] אחרי 81 שנה של רדיפות הממשלה כלפי תנועת הלוחמים. [הספר מלחמתנו ביהודים פורסם לראשונה ב-4591 וככל הנראה כוונת העורך היא מאז חתימת ההסכם האנגלו-מצרי ב-6391].

פעילות [לא מלחמתית] של משא ומתן, של שיחות ודיפלומטיה. הם מבקשים להסתפק בשליחת מכתבים, במחאות ובהתנגדות פסיבית. איני דורש מהממשלה המצרית להכריז על מלחמה או לדחות את הצבא למלחמה בנסיבות האלו. אבל אני דורש כי תודיע לעם שעליו למלא את חובתו. נלא, העם יקיים את חובתו בין שתוצאה הממשלה ובין שלא תוצאה. העם ימלא את חובתו בין שהממשלה תהיה לצדו ובין שתהיה נגדו. עליה תיפול האחריות למלחמת האזרחים שהיא תגרום לה, אם תבחר לעמוד בדרכו של העם ואם תנסה למנוע ממנו לבצע את חובתו המקודשת בתנאים שאין קשים מהם.

אני יודע שהפאודליזם שהממשלה הזאת מתקימת בצלו⁷³ מפריע לעם לאחוזו בנשק. ומפריע לעם להכשיר את עצמו למאבק לשחרור. המשטר הפאודלי רועד מפחד מעצם המחשבה שעגלת העם תתחיל לנוע, גם אם מדובר במאבק נגד אויב מבחוק; משום שעגלה זו לא תעצור שוב בטרם תגשים את כל החירויות כולן.

אני יודע שהפאודליסטים חושבים כך. לכן הם רועדים מפחד העם, ומפחד התנועות של העם, ומפחד התחמשותו. אינני רוצה להאשים אותם היום בבגידה. אבל אני מתאר מציאות קיימת. הפחד מפני העם הוא שמניע את שרי הממשלה האלה לרדוף את הלוחמים ואת גדודי השחרור.

אני קורא בקול רם לעם ולצעירים הלוחמים שלו שיזוהרו ושלא יפסיקו למלא את חובתם המקודשת תחת שום לחץ. לו רק שמעה הממשלה את קול האזהרה, לו רק הניחה לעם להילחם והפסיקה

73. סייד קוטב מכוון לשלטון ה"באשאואת" במצרים שהתקיים עד יולי 1952. שלטון זה הובל בידי עלית מצומצמת של בעלי קרקעות ששירתה את האינטרסים הסוציו-אקונומיים של עצמה. יצוין כי בשנים אלה העסיק הנושא החברתי את סייד קוטב והדבר בא לידי ביטוי בכמה מספריו, כמו הצדק החברתי באסלאם (1948) והמאבק בין האסלאם לקפיטליזם (1952).

לרדוף את הלוחמים, התודה והסליחה לה. איש מאתנו אינו דורש ממנה יותר ממה שהיא יכולה לתת.

אין בנו מי שיכול לומר לממשלה: "הכריזי מלחמה היום לפני שתושלם אגירת הציוד הדרוש",⁷⁴ אולם אנחנו נשתמש באמירה זאת כדי להמריץ אותה: "הישמרי לך פן תגזרי את ציפורני העם. הישמרי לך מפני רדיפת תנועת המאבק העממי כי האומה אורבת [לך]. הלוחמים כבר פה!"

אני אומר לכם ואני יודע על מה אני מדבר. תנועת ההקרבה (אל-חרכה אל-פדאא'יה) חזקה היום יותר מהממשלה! היא – תנועת ההקרבה – לא תסכים לקבל את הבלי השקט והשלווה והכניעה [של הממשלה]. היא נלחמת מלחמת קודש נגד האנגלים והורגת באנגלים ומונעת מן האנגלים להצטייד... אם הממשלה תפנה לה את הדרך, מה טוב. וְלֹא, תסיר תנועת ההקרבה בעצמה את המכשולים ותנקה את הדרך.

אני אומר ויודע על מה אני מדבר. אני ירא וחרד מן התוצאות המזיקות של עמידת הממשלה [המצרית] בדרכם של הלוחמים. אם תנסה הממשלה ליישם את החוק האוסר על נשיאת נשק בידי הלוחמים, כפי שאימה – הדבר יוביל לתוצאה מפחידה ולא יעבור בקלות. כי תנועת ההקרבה נחושה בפעילותה ואבוי לו לזה שיעמוד בדרכה! הממשלה יכולה להשתלט על הגדודים הגלויים, "גדודי התופים והחלילים", הללו הצועדים בסך ברחובות ובכיכרות. לגדודים אלה ממילא אין ערך והאומה לא תפסיד דבר מצירופם לממשלה...

ואולם הלוחמים האמיתיים, הלוחמים אשר אינם מכריזים על עצמם ולא על שמם ולא על מקומות כינוסם ואימוניהם, הלוחמים

74. [הערה המופיעה במקור הערבי] להשלים את ההתחמשות בציוד הלחימה!! זה היה התירוץ של ראשי המשטר המלוכני לסגת מהג'האד, וזהו גם התירוץ של ראשי המשטר הנוכחי.

אשר אינם מכריזים על [עצמם] ופועלים ללא פאר, ללא תוארי כבוד וללא מדליות, הלוחמים אשר מסרו נפשם למען החובה המקודשת הזאת והם נחושים בדרכם – אלו הם שאינם משלימים עם עמדת הממשלה ואינם מאפשרים לה לרדוף את תנועתם הנאמנה לאלוהים ולמולדת. הם גם אינם שובתים ואינם יושבים בחיבוק ידיים מול אף כוח שמנסה לפגוע בהם מאחור בנסיבות שאין קשות מהן.

כחובה לאומית הנה אני מעניק עצה לממשלה. הכרחי לייעץ לממשלה, לא למענה אלא למען המולדת, שייתכן שכוחותיה יתפצלו והיא תמצא את עצמה נלחמת בשתי חזיתות. הניסיון לרדוף את תנועת המאבק העממי, כביכול לשם ארגון מחדש או לשם גירוש יסודות מסיתים, הוא פעולה שקופה שלא תשיג את מטרתה. כי העם הזה ערני, פיקח ומתבונן נכוחה [במהלכי הממשלה].

לממשלה יש רצון לעשות מעשה מתועב שיוביל לתוצאה קשה מנשוא. אין פעולה זו מבוצעת מתוך מצפון נקי. ואולם אתם, לוחמים, התמידו בדרככם. אל תשימו לב לניסיונות לרדוף את תנועתכם הזכה. ואל תשליכו את נשקכם באמצע המערכה.

המשיכו בדרככם, הילחמו למען האלוהים, הרגו ותיהרגו.⁷⁵

המשיכו למלא את חובתכם הקדושה, טהרו את עמק הנילוס⁷⁶

מהשיקוצים של שודדי הים.⁷⁷

המשיכו בדרככם כסופה ההורסת הכול במצוות ריבונה, מחריבה

את הכיבוש, את יסודותיו ואת סוכניו.

75. עליפי הנאמר בסורה 9; 111.

76. במקור: אליואדי – "הוואדי" – כינוי לעמק הנילוס ולמעשה כינוי למצרים כולה.

77. במקור: קראצנה – שודדי הים, פיראטים. כינוי לאנגלים. המחבר יוצא נגד הטומאה וההשפעה הזרה של האנגלים.

המשיכו בדרככם, בקשו את המוות והדבר יעניק לכם חיים או שיעניק לכם את ההקרבה ומות הקדושים. אתם תזכו, בכל מקרה, בהישג הגדול ביותר.

"אל תחשוב כי הנהרגים לשם אלוהים מתים המה. לא, כי חיים הם, ואצל אלוהים פרנסתם".⁷⁸

פרק ב: מה עשיתם לגיבורי פלסטין?⁷⁹

הבטתי בעודי סוקר את הרשימות הארוכות של קידומים של קציני הצבא. בחנתי בעיון את המספרים בתקציב העצום של משרד ההגנה ובדקתי את ההקצבות הנוספות המשלימות בתוך התקציב העצום הזה. סקרתי בעיון ולא קראתי ולו מודעה קטנה ולא גיליתי ולו סימן כלשהו להערה על אודות הגמול לגיבורים אשר הצטיינו במעשיהם ואשר עזבו מאחוריהם ילדים רכים, נשים אלמנות ואימהות שכולות. לא נתקלתי בשום שריד ולא בידיעה המתייחסת לגיבורים אלה [אותם לוחמים אשר הלכו וחירפו את נפשם בשדות פלסטין].

מה זה מוכיח? זה מוכיח שרוח "ספינקס באשא"⁸⁰, מפקח הצבא האנגלי, היא אשר ממשיכה להטעות את הצבא המצרי בעצם ימים אלה. זה מוכיח כי רוחו של הנציב העליון הבריטי היא שמוליכה באף את הצבא המצרי, וכי היא המניעה את עבודת הממשלה. וזה מוכיח כי "האנגלים הלבנים" שעזבו את המנהל הממשלתי במצרים,

78. סורה 3; 169. המוות הוא שאיפת חייו של המאמין. "סוף כל נפש לטעום את המוות וביום הדין ישולם לכם שכרכם במלואו", סורה 3; 185.

79. [הערה המופיעה במקור הערבי] אלי'דעה, 25 בספטמבר 1953.

80. עד 1936 היה הצבא המצרי נתון לשליטה מלאה של בריטניה, ובראשו עמד "מפקח כללי". "ספינקס באשא" היה כינויו של אחד הקצינים הבריטים שמילאו תפקיד זה בשנות העשרים.

לא עזבו את מעמדם הקודם באמת. הם השאירו אותו ל"אנגלים השחורים", [מצרים] שהחליפו אותם כשהם מזמרים אותן זמירות [של האנגלים הלבנים], בקיאים במקצועם ומיישמים את מטרותיהם בנאמנות ובמסירות!!

האנגלים הראשונים שהגיעו לארץ הזאת, תפקידם הראשון היה לחסל את רוח העמידה של התושבים.⁸¹ זאת באמצעות פיזור זרעי הייאוש והחולשה בנפש האומה, כסימן קבוע לעם הזה לבל יחשוב שביכולתו לבצע מעשה כלשהו, שכן אין הוא מסוגל למאומה. לפיכך טוב לו לעם כי יתייאש, כי יפרוש מפעילות ויסתפק במה שיש לו ובמה שהשליטים הקולוניאליים רוצים ממנו.

המאמץ הרב ביותר של האנגלים היה מכוון להרוס את רוח הלחימה, כיוון שהם הבינו היטב כי התעוררות הרוח הזו היא הסכנה הגדולה ביותר המאיימת עליהם. הנאומים, המאמרים, ההכרזות, מחיאות הכפיים, הקריאות בגרון ניחר ומחיאות הכפיים הסוערות, דבר מכל אלה לא זעזע את המשך הקולוניאליזם האנגלי. [האנגלים] לא ראו בעיה בכך שהמצרים יכתבו או ינאמו, ימחאו כפיים או ידברו. ואולם הם ידעו היטב שאם תתעורר הרוח הצבאית בנשמותיהם [של המצרים], זאת הסכנה היחידה והוודאית לשלטונם הקולוניאלי במצרים.

לכן השאירו האנגלים את צבא מצרים בחולשתו. לכן פעלו לכך שהשירות הצבאי יהיה לאסון מסליד. לכן החליטו כי יחלקו את הצבא לשני מעמדות שאינם נפגשים לעולם. הם הפרידו את מעמד הקצינים ורוממו אותו גבוה מעל מעמד החיילים.

האנגלים נתנו לקצינים מכל טוב והעדיפו אותם על פני כל שכבות הפקידים בני מעמדם במדינה כולה. [לעומת זאת] נהגו בקמצנות וקפצו את ידם כלפי החיילים עד שמשכורתם הפכה

81. רוח מענויה – רוח המורל והכוח של התושבים להחזיק מעמד בשעת חירום.

לנמוכה בעולם בקרב עמיתיהם. הקצינים עצמם נבחרו מקרב המעמד האריסטוקרטי המיוחד. האנגלים הפכו את "מס הדם" בקרב החיילים לשם נרדף לניווה של הסביבה, לעוניה ונחיתותה הכספית. הם הפכו את החיילים לעבדים המשרתים את הקצינים אפילו בבייתם. זה הכיעור הקיים בצבא המצרי אשר לא קיים באף צבא מצבאות העולם.

אז פנו האנגלים להפוך את השירות הצבאי לאסון. אסון שפגע במשפחה שנגזר עליה כי בניה ישרתו בצבא. אסון שבו נעקר הבחור העני לבדו ונלקח מביתו, שאותו פרנס בזיעת אפיו. מאחוריו השאיר את אשתו וילדיו, ופעמים רבות אב ואם זקנים. הוא היה נוטש אותם למשך חמש שנים שלמות ללא הכנסה וללא תמורה. (משכורתו העלובה של מחבר שורות אלה אינה מאפשרת לו להעניק להם משהו ממנה...) הוא היה עוזב אותם למשך חמש שנים תמימות, שאותן בילה בשפלות, בייסורים ובעליבות שנצטרכו בזיכרונו כזיכרון מר ונחרתו בדמיונו כנקודה אפלה.

כך הפכו האנגלים את השירות הצבאי המכובד במזרח לדבר שפל וחסר כבוד הכולל החרבת בתים וריסוק משפחות ולאסון שאנשים נשמרים מפניו, ובדמיונם הוא כרוך תמיד בזיכרונות של מסכנות, עליבות והשפלה.

אם כן, מטרת משכורותיהם העצומות של הקצינים במשטר זה היא:

ראשית: הענקת כוח מוגזם לקציני הצבא על חשבון החיילים. שנית: בזבוז כל התקציב הצבאי כדי שלא יישאר ממנו דבר לחימוש.

שלישית: הצפת קציני הצבא בחיי תענוגות כדי שלא יכירו את חיי הצבא המחוספסים.

רביעית: ליבוי תשוקתם [של קציני הצבא] לחיי תענוגות וחרדתם מפני אובדנם. זאת בשעת חירום [כמו השעה הנוכחית],

שבה הם עשויים להיקרא למלא את חובתם, וכאשר המולדת תרצה לגייסם לשורותיה נגד זה שהשפיע עליהם כספים וסיפק להם יוקרה וטובות הנאה.

האנגלים חשבו כי אכן הצליחו. הם מוטטו את הרוח הצבאית בעם הזה והובילו להרס חסר תקנה.

כי החיילות הפכה למעין "אלע'ול"⁸² שהנטייה הטבעית של העם היא לברוח מפניו, והוא מזעזע ומפחיד את המשפחות והבתים. האנשים נמלטים מפני החיילות כפי שהם נמלטים מפני השפלה ומפני מסכנות וחורבן. [עם זאת] טבעה של האומה הזאת חזק יותר ואמונתה מוצקה יותר. בנשמות האנשים נבע אור חדש שהאנגלים לא העריכו כראוי. ושמא העריכו, אך ההערכה תעתעה בהם. להבת האסלאם התלקחה מחדש בלבבות קבוצת המאמינים. כך הופיעו "האחים המוסלמים" כשהם נושאים את הלהבה המקודשת... המזימה שהקולוניאליזם שקד לטפח במשך שישים שנה התגלתה ככוזבת. לוחמי הקודש אשר מכרו את נפשותיהם לאלוהים שבו לפעול. המתנדבים אשר נלקחו מבתיהם לצבא בכוח, הציעו [כעת] להתנדב מרצונם החופשי. כך התהפכה המזימה המגונה כולה כהרף עין... כאשר הגל החל בדרכו, הוא סחף, אם כן, את כל המזימות שתכננו האנגלים ואת כל הסכרים שהם הקימו, והאומה הזאת החזירה לעצמה את רוחה הצבאית המפוארת כשהיא בוטחת ביכולתה לרסק את הקולוניאליזם. מה משמעות ההתגייסות לניצחון תוך הקרבה עצמית? מה משמעות הנכונות להקריב הכול כדי להגיע להצלה? אין זאת כי אם היכולת הכבירה אשר מזעזעת את הקולוניאליזם מיסודו, כך שלא תהיה לו שוב תקומה לנצח נצחים.

חובה, אם כן, לשבור את גדודי "האחים המוסלמים" לחלוטין. חובה, אם כן, לקבור את רוח ההקרבה העצמית באומה הזאת.

82. ע'ול או ע'ולה – שד אגדי או מפלצת מהאגדות. מופיע רבות בפולקלור המזרחי. לרוב פעיל בשעות הלילה ומפחיד את בני האדם.

חובה לכבות את האור אשר מאיר את הדרך. חובה שתכבה הלהבה שהאמונה הציתה. יש להוביל את האומה אל הייאוש הממית, אל הדיכאון והאפלה. ולפני הכול, חובה שכל המעצמות יכרתו ברית לשחוק את כוחו של הצבא המצרי החדש, בפלסטין, עד שחזרו שרידי הצבא המובס [משם למצרים] כשהם מותירים מאחוריהם בתים שנפגעו מאסון ומשפחות שכולות. שם בפלסטין היה שטח הפעולה,⁸³ והאומה הזאת למדה לקח שלא יישכת.

כאן מצאו האנגלים השחורים את מבוקשם. אותן משפחות שהותירו אחריהם הקדושים;⁸⁴ אותם ילדים, נשים ושכולים. את אלה, כולם יחדיו חייבים להפקיר, ועליהם להפוך למשל ולשנינה לכל מי שנפשו תאמר לו ביום מן הימים כי עליו לשלם את "מס הדם". העם צריך לראות בהם דוגמה מטילת אימה, שתקטול את עוז הרוח, את הגברות⁸⁵ ואת אומץ הלב. היום אנחנו שומעים ורואים. היום אנחנו שומעים על הטרגדיות והיום אנחנו רואים דברים הממיסים את הלב מרוב צער. ההזנחה מצד הרשויות היום מעידה שרוחו של "ספינקס פאשא" שולטת עדיין על הצבא ושרוחו של הנציב העליון הבריטי עדיין פועלת במדינה. היום אנחנו קוראים את טבלת הקידומים ואת מספרי התקציב. ואנחנו יודעים שפוליטיקה היא פוליטיקה ומטרות הן מטרות.

היום אנו מבקשים לקרוא משהו על הקדושים הגיבורים ועל מה שהמדינה עשתה למען אלה שעזבו מאחוריהם צאצאים חלשים, אלמנות ושכול. ואולם איננו מוצאים מכל זה דבר, כי האנגלים השחורים מאמצים בנאמנות את מדיניותם של האנגלים הלבנים.

83. [הערה המופיעה במקור הערבי] הפעולה להפצת רוח התבוסה באומה ולהרמת הידיים תוך כניעה לאנגלים של אתמול או ליהודים של היום, תוך הסתמכות על מציאות מוחשית נעשתה מטרה... מציאות של צבא מובס.

84. אלי־שהדאא'.

85. מְרואה, התכונות הגבריות הטובות של הגבר, אומץ לב, מסירות ונדיבות.

יבוא היום שבו יגיע תורה של האומה להגיב על מדיניות שפלה זאת. יבוא היום שבו יגיע תור האומה להוכיח את קיומה, להכריז שהלהבה המקודשת שאותה הצית האלוהים לא תכבה בידי האדם. כי רוח הנציב העליון הבריטי היא שפועלת היום בקרב הממשלה. רוח "ספינקס פאשא" היא השולטת היום בצבא. הוי האומה! הראי את רוחך! הוי העם! הראה שאתה קיים!

הנכבדים⁸⁶ במצרים תורמים לצרפת; הם לא ממצרים ואינם פועלים למען מצרים. ואולם אתה, הוי העם! אתה יודע את דרכך. אתה מכיר את קדושיך ואת גיבוריך. אמור לאנגלים השחורים ולאדוניהם מקרב האנגלים הלבנים: אנחנו כאן. אנחנו נמלא את חובותינו.

תפקידך, הוי העם, יהיה להוסיף עוד ביטחון, להוסיף עוד הקרבה, להוסיף עוד גבורה. הנה הגיע יומך; הנה הגיעה ההזדמנות שלך. היום שבו תשליך את האנגלים הלבנים מעבר לגבולות ותקים לאנגלים השחורים "בתי משפט עממיים".⁸⁷ ואז "עוד נעמידכם במבחנם של סכנות ורעב ואבדות ברכוש ובנפש וביבול. בשׁר טובות לעומדים בעוז רוח, אשר בפקוד אותם אסון, יגידו, אנו ביד אלוהים ואליו סופנו לשוב. כל אלה, יישא ריבונם את תפילותיו עליהם ואת רחמיו, והם המישירים לכת".⁸⁸ נאמן האלוהים העצום.

86. במקור: באשאואת.

87. "מחאכם אלשעב" – הגרשיים מופיעים במקור הערבי. זהו כינויים של בתי המשפט העממיים שנוסדו במצרים לאחר מהפכת 23 ביולי 1952. בבתי דין אלו נשפטו מתנגדי המשטר ובהמשך גם פעילים רבים מטעם ארגון "האחים המוסלמים".

88. סורה 2; 155-157.

פרק ג: התחרות להקרבה ולחירוף הנפש⁸⁹

הצעירים האלו אשר נדחקים בשערי המפלגות והוועדים השונים בימים אלו כמו שנדחפים זרמי השיטפונות מאחורי הסכרים, למה הם נדחפים ומה היא המטרה אשר הם מכוונים אליה מה עומד מאחורי הדוחק וההתחרות ביניהם?

אני כבר ראיתי את הצעירים הללו. ראיתי אותם בכל מקום. ראיתי אותם נדחקים ומצטופפים עד שמעקה המדרגות קרס תחת הלחץ של מאות ואלפי אנשים. ראיתי אותם בבית המרכז הכללי לאגודות "הצעירים המוסלמים"⁹⁰, [עומדים] שורות שורות, כשהם מצפים חסרי מנוחה, וההמתנה קשה עליהם.

אשר לאחים המוסלמים, להם יש מערך מיוחד לקליטת הנוער ולהדרכתו. הוא מתמלא בימים אלה בוותיקים ובחדשים המצטרפים אליו. על מה באים ונדחקים הצעירים הללו? מהי המשמעות ומה כוונתם בצעדיהם? מה עומד מאחורי הדוחק והתחרות שלהם זה עם זה?

הם אינם נדחקים כדי להשיג תואר כבוד בעולם הזה. אין כוונתם לזכות בתועלת גשמית. אין הם נדחקים בתור כדי להיכנס למסיבה או לחתונה. הם נדחקים כדי להגיע למוות. כוונתם היא הקרבה עצמית והם מתחרים ביניהם מתוך רצון להתמסר.⁹¹ הם נענים לפניית שומרי המולדת הנמצאת בשעתה הקשה, [נענים] לקריאת החירות הבוקעת במערכה הגדולה ולקולה של החובה בשעת המצוקה. הוא [הצעיר] מקדיש את חייו, מקדיש את ממונו, מקדיש את עתידו ותקוותיו, מוותר על הנאותיו ומקדיש את העולם הזה כולו ואת מה שבו.

89. [הערה המופיעה במקור הערבי] **אלידעה**, ב־13 בנובמבר 1951.

90. הצעירים המוסלמים, אגודה שהקמתה קדמה לאגודת "האחים המוסלמים".

91. פדאא.

הוא נותן הכול ואינו לוקח דבר בתמורה. כמה הרבתה מצרים להתלונן על אלה הלוקחים הכול ואינם נותנים דבר! הוא מוכר הכול ולא קונה דבר. כמה הרבה התלוננה על אלה הקונים הכול ואינם מוכרים דבר. הוא מפצה את המולדת על כפירת הכופרים, על ליצנות הליצנים ועל הזנחת המזניחים.⁹² הוא הולך בדרך שבה הלכו החופשיים בכל מקום ובכל זמן; דרך החירות, דרך התפארת, דרך ההצלה.

התנפלותם של צעירים אלה, הנדחקים בפתחי המפלגות והוועדים כדי להצטרף לשורות גדודי השחרור, היא הוכחה מאין כמוה כי שחר חדש מפציע בחיי האומה הזאת. האומה שהקולוניאליזם התאמץ שבעים שנים תמימות⁹³ לכבות את גחלת החירות [שפיעמה] ברוחה, להמית בתודעתה את רוח ההקרבה, וללמדה לתעב את החיילות ואת חיי הצבא. זאת עד אשר ברגע אחד התנערה האומה והשליכה מעליה את המשא הכבד שהקולוניאליזם עמל להערים על רוחה.

הקולוניאליזם השקיע את כל כוחו כדי להרוג את רוח החיילות בעם הזה ונקט לשם כך כמה דרכים. אחת הדרכים הייתה ארגון השירות הצבאי באופן שיטיל את "מס הדם" על שכבות העניים

92. יש פה משחק מילים ציני המתייחס במידה רבה לשלטון המלוכני שהיה באותה עת במצרים. **תקציר אלי־מקצרין** – כישלונם של תומכי הארמון (אלקצר) תחת שלטונו של המלך פארוק בהגשמת מדיניות אסלאמית לאומית שאינה נכנעת לתכתיבים הבריטיים.

93. הכיבוש הבריטי הישיר החל למעשה בדיכוי המרד של קולונל אחמד עראבי, נגד ארמון המלוכה והמדיניות של כניעה לזרים אותה נקטו שליטי מצרים. ב־13 בספטמבר 1882, נערך קרב תל אל־כביר בו לא היה סיכוי גדול לצבא המצרי הקטן בראשות קולונל עראבי להתמודד מול העוצמה הבריטית. קוטב מונה את התקופה של 70 שנות שלטון בריטי קולוניאלי, מתחילתו של מרד עראבי ב־1881. Peter Woodward, *Nasser* (London and New York: Longman, 1992), pp. 6–7.

חסרות האונים, שנזקקו לידיים העובדות של בניהן לפרנסתן. זאת כדי להחריב בתים אלה וכדי ליצור בתודעת השכבות האלה קשר בין חיילות ובין חורבן, עליבות ורעב! שיטה נוספת הייתה היחס למגויסים בצבא, אחרי שנקבע כי הקצינים לא יבואו מקרב המוני העם. הללו נהגו במגויסים כאילו היו אלה עבדים או בהמות. הקולוניאליזם הקפיד למחות מנפשות המגויסים כל זכר לגאווה לאומית, וכל סימן לכבוד עצמי, לאצילות וליתר הדברים המקודשים.

פשעי הקולוניאליזם הגיעו לידי כך שהוא טרח רבות לקלקל את מידותיהם של התלמידים במכללות הצבאיות ואת מידותיהם של המגויסים לצבא. כל זאת כדי למחות מנפשותיהם כל זכר לכבוד עצמי. וכאשר הכבוד העצמי פוחת, פוחתים המחויבות למולדת והכבוד הלאומי, ופוחת ערכם של הדברים המקודשים שתפקידו של הצבא להגן עליהם. וזה נוסף על היחס הגרוע למגויסים, ומה שנגלה להם אחרי שהשתחררו מן האכזריות שנחשפו אליה, ומן הקלון שהיו כפופים לו ומהתועבה שטעמו. כל זה הספיק להשניא עליהם את החיילות ולחשוש מן הגיוס. מאמצים אלה הושקעו בקרב העם, ששילם לבדו את "מס הדם", על-ידי הקולוניאליזם שחשש מהיום שבו תתעורר מצרים ותאמר לפיראטים [האנגלים] את המילה שהיא אומרת להם היום: צאו מארצנו.

כל זה הביא להתקוממות מצרים, שהשליכה את המשא מכתפיה ברגע. ונעריה מצטופפים בשערי המפלגות והוועדים. אין הם מבקשים משרות, אין הם מבקשים שלל ואין הם מבקשים שכר. אלא הם מבקשים את המוות למען התפארת ואת מות הקדושים למען הארץ.

היריבות המפלגתית הייתה מאז ומעולם מכה קשה במולדת זאת. זאת משום שהיא ייצגה תחרות על השלטון ועל השגת שלל. ואולם התחרות של היום בין המפלגות ובין הוועדים היא דבר טוב,

תודה לאל. היא יוצרת תחרות לא למען שלל אלא למען הפסדים [לכאורה]. היא איננה למען השטן אלא למען האלוהים.

יתחרו אפוא המתחרים ויתמודדו בינם ובין עצמם על הרכבת הגדודים, על ריכוז הכוח [הלוחם] ועל איסוף הגברים. תחלחל הקנאות המקודשת בין הבסיסים השונים, כל עוד היא נמשכת באופן זה ובתחום זה.

כל צעיר שמצטרף לגדוד, יהיו אשר יהיו מפקדיו, הוא צעיר אשר זכה בתכונות הגברות והמעלות הטובות. הוא צעיר אשר קצה רוחו בחיי התפנוקים, ברפיון וברכרוכיות. הוא צעיר אשר נטהר מהשחיתות, מהלכלוך ומהזוהמה. הוא צעיר אשר מוכן להתמסר ולהקריב את עצמו. הוא נחליץ מהאנוכיות, מהרשע שנובע ממנה ומקללת האינדיבידואליזם. אם יחיה אחרי המלחמה, יזכה להיות גבר שהאומה תתברך בו. אם יזכה למות קדושים, הן יפגוש את ריבונו בטוב. הוא יזכה לשכר של עבד מאמין המוסר את נפשו למטרות נעלות יותר מעצמותו וגדולות יותר מהחיים.⁹⁴

סימני הניצחון מופיעים כבר מאחורי הפורענויות אשר באו עלינו בימים אלו. הניצחון יבוא כאשר ננצח את יצרנו, את תאוותינו ואת תשוקותינו המערביות על האדמה הזאת. וכאשר נכוון את מבטנו אל המטרות הכלליות, מעל צורכי הפרט ומעל הנאות הפרט. מתי כל זה יקרה? הניצחון הריהו קרוב. העוצמה [הרוחנית] אינה יוצרת דבר אלא אחרי שמתכינים אותה ומטהרים אותה מסיגים, ואחרי שהיא יוצרת גברים וגיבורים.

94. כאן מתכוון קוטב לפסוק הידוע: "אל תחשוב כי הנהרגים לשם אלוהים מתים המה. לא, כי חיים הם, ואצל אלוהים פרנסתם". (סורה 3; 169). פסוק זה מופיע לרוב בכל התייחסות לשהידים אשר נהרגו בפעולות הג'האד נגד הכופרים, בין יהודים ובין נוצרים. כך למשל בספר השהידים של חמאס המציג את השהידים מאנתפאדת אל-אקצא, מופיע פסוק זה בעמוד הפתיחה. אחמד מחמוד מחמד אלקאסם, **שהדאא אנתפאדת אל-אקצא** (רמאללה, 2002).

הפיראטים הכובשים לא יצליחו להתגבר עלינו בכוח הזרוע, אבל הם יכולים להתגבר עלינו תוך שימוש באנשים מתוכנו ומשורותינו. הם התגברו עלינו ביום שבו נכנענו לאשליה שהגזע הלבן עולה על הגזע בעל הצבע ושהתרבות המערבית טובה מתרבותנו, ושאינ לנו מה להעניק לאנושות כי זמננו עבר.

האנגלים אינם יכולים למשול בנו אם איננו מסייעים להם בעצמנו. הם הראשונים שאינם מסוגלים לספק את צורכי עצמם ללא הסיוע שלנו. אכן, יש בנמצא קבלנים בוגדים אשר מגישים להם שירותים שונים. לא חסרים גם קבלנים בוגדים שמציידים אותם באספקה מגוונת ומלשינים בוגדים המסייעים להם באיסוף ידיעות מודיעיניות. לו כל זה היה נפסק, לא הייתה להם תמיכה להישען עליה, וכוחות התחזוקה שלהם היו צריכים להתאמץ הרבה יותר.

אינני ירא פן האנגלים יכבשו שוב את כל מצרים.⁹⁵ זאת יכולה אפילו להיות הזדמנות יוצאת מן הכלל להפיל את כוחותיהם ואת חייליהם למלכודות שיפרשו להם הלוחמים המצרים לכל אורכו ורוחבו של עמק הנילוס. אלה המאיימים עלינו בחזרת הכיבוש הצבאי הם בעלי פניות הרועדים מפחד, או אנשים חלשים ופתאים. בכל מקרה, הניצחון לנו הוא. גדודי השחרור יטהרו את מצרים מהבגידה, מהמלשינים וממפיצי שמועות כזב.

או אז לא ימצא הכיבוש לעצמו תומך ולא יועיל לו, אם כן, כוחו המלחמתי. עשרים מיליון איש יארבו לפיראטים בכל סנטימטר של אדמה. הם יגנו עליה ברוח הזו המופלאה, תוך התחרות אלו באלו, בשדה ההקרבה האצילה. הבה ילכו כולם, בברכתו של האלוהים,

95. [הערה המופיעה במקור הערבי] היו שאמרו שהסיבה לתבוסה ביוני 1967 היא: אנחנו בשום אופן לא נהיה אלו שיתחילו במלחמה אף-על-פי שידענו כי ישראל תכה את מצרים ביום 5 ביוני, כיוון שפחדנו שהאמריקנים יכבשו את מצרים כולה!!!

בדרך התהילה. יתחרו ויתמודדו, בברכתו של האלוהים, בשדה המערכה הנאצל.

פרק ד: מלחמתנו ביהודים

"מצוא תמצא כי היהודים והמצרפים⁹⁶ שותפים לאלוהים, איבתם למאמינים גדולה מכל".⁹⁷

האומה המוסלמית לא חדלה מלהתענות ממזימות היהודים ומרמאותם, כפי שהתענו אבותיה הראשונים של האומה מאותן מזימות ומאותה רמאות. ואולם למרבה הצער, האומה המוסלמית אינה מפיקה את הלקחים הדרושים מהוראות הקוראן ומההדרכה האלוהית שלו:

התחפצו כי יאמינו לכם? הן יש וחבורה מהם תשמע את דבר אלוהים ואז תטה אותו ביודעין לאחר שעמדה על פשרו. בפוגשם את המאמינים, הם אומרים, מאמינים אנו, ואולם בהתייחדם זה עם זה, יגידו, התעזו לספר להם את אשר גילה אלוהים בפניכם? הן כך יוכלו לנגח אתכם בפני ריבונכם! וכי לא תשכילו להבין? האינם יודעים כי אלוהים יודע את כל אשר יצפינו ואת אשר יגלו?⁹⁸

האומה האסלאמית אינה מפיקה את הלקחים הדרושים, בניגוד לאבותיה שהצליחו לגבור על תחבולות היהודים ומזימותיהם בעיר אל-מדינה בעוד הדת החדשה צומחת והחברה האסלאמית עוברת חבלי לידה.

96. מְשַׁרְפֵּן, כינוי לכופרים המשתפים אל זר או יותר לאללה.

97. סורה 5; 82.

98. סורה 2; 77-75.

היהודים, בשפלותם ובמזימותיהם, לא חדלו להתעות את האומה הזאת מדתה ולהרחיק אותה מדברי הקוראן, אותו קוראן שממנו נטלו המוסלמים בעבר את נשק המאבק ואת ארגז הכלים המושלם שלהם. ביטחון [היהודים] מובטח כל עוד הם מוודאים כי האומה [המוסלמית] תמשיך להיות מורחקת ממקורות כוחה האמיתי וממעיינות הידע הזכים שלה. כל מי שמנסה להרחיק אומה זאת מדתה ומספר הקוראן שבידה, הרי הוא סוכן של היהודים. בין שהוא מודע לכך ובין שאינו מודע לכך, בין שהוא רוצה בכך ובין שאינו רוצה. היהודים יהיו אפוא מוגנים תמיד בחסות האומה האסלאמית כל עוד היא מרוחקת מן האמת היחידה והייחודית שלה. האמת אשר ממנה היא שואבת את קיומה, את כוחותיה ואת ניצחונותיה. אמת האמונה הדתית, והתורה האמונית, וההלכה האמונית... זוהי הדרך ואלו הם ציוני הדרך.⁹⁹

היהודים בעיר אל־מדינה נהנו ממעמד, מקשרים כלכליים ומבריתות עם תושביה. איבתם הנחושה של היהודים למוסלמים לא הייתה ברורה אז. גם המוסלמים עצמם טרם הבשילו אז להבין בתוך תוכם כי אמונתם שלהם לבדה היא הברית, היא המולדת, והיא הבסיס לכל פעולותיהם ולכל המחויבויות שלהם. לא ייתכנו שום יחסי גומלין קבועים ושום קשר קרוב אם יש בהם סתירה לאמונת האסלאם!! כתוצאה [מיחסי גומלין] מעין אלו, נוצרה הזדמנות ליהודים להתעמת ולזרוע ספקות ובלבול [בקרב האומה

99. זהו גם שם ספרו של קוטב המגובש יותר מבחינת תפיסת העולם החברתית, שיצא לאור ב־1964, בשם **מעאלם פי אל־טריק** [ציונים עלי דרך], שאמנם אינו עוסק ביהודים אלא במשמעות האמונה ובמהות השלטון האסלאמי הנכון. הספר נותן לגיטימציה לפעול נגד שלטון מוסלמי שאינו נוהג לפי עקרונות האמונה. ראו: עמנואל סיון, **קנאי האסלאם** (הוצאת עם עובד, תל־אביב, תשמ"ו-1986), עמ' 36-37.

המוסלמית]. כבר [באל־מדינה] היו בחברה האסלאמית מי ששמעו לקולם והושפעו מהם. היו גם מי שהגנו עליהם מפני הצעדים שרצה הנביא, תפילת אלוהים וברכתו עליו, לנקוט נגדם מתוך רצון להגן על המוסלמים ממזימותיהם. "כך אירע למשל, בעת תיווכו של עבדאללה בן אַבִּי מבני קִינְקָאע ודברי גסותו כלפי השליח הזה, תפילת אלוהים וברכתו עליו".¹⁰⁰

אויבי החברה האסלאמית לא נלחמו בה בשדה הקרב, בחרב וברומח בלבד; [הם] גם לא קיבצו נגדה אויבים שיילחמו בה בחרב וברומח בלבד. הם נלחמו בראש ובראשונה באמונה שלה!! הם נלחמו בה בקנוניות והטלת ספקות, בהפצת חשדנות ובמניפולציות!

הם פנו תחילה לפגוע באמונתם הדתית [של המוסלמים], שממנה נבעה כל הווייתה של החברה האסלאמית וממנה היא נוצרה. הם הפעילו נגדה את מכושי ההרס והרפיון. הם הבינו – כמו שהם מבינים היטב כיום¹⁰¹ – כי רק כך אפשר לפגוע באומה

100. שבט בנו קינקאע היה אחד משלושת השבטים היהודים שחיו באל־מדינה. עבדאללה בן אבי היה אחד מראשיהם שהתאסלם. השבט היה עשיר ביותר ועסק במסחר. בתחילה רצה מחמד להרוג את אנשי השבט אך לבסוף נמנע מכך בשל התערבותו של עבדאללה בן אבי. במקום זאת הוא גירש את אנשי השבט מאל־מדינה, החרים את רכושם וחילקו שלל כשהוא נוטל לעצמו כמובן את החומש המגיע לו "לפי החוק" שהוא קבע וקיבעו בהלכה הדתית. אפרים הררה וגדעון מ. קרסל, ג'האד, בין הלכה למעשה (תל־אביב, 2009), עמ' 54-55. כותבים מוסלמים מנסים לתרץ את יחס מחמד ליהודים כנובע מבגידתם בו ומכך שהפרו את בריתם עמו וקשרו נגדו עם אויביו משבט קורישי. לכן עונשיהם של היהודים באל־מדינה היו מוצדקים. לפי זה, עונשם של בנו קינקאע היה צריך להיות מוות. רזא אסלאן, אין אלוהים מלבד אלה: מקורותיו של האסלאם, התפתחותו ועתידו, תרגם מאנגלית: יואב איתמר (תל־אביב, 2010), עמ' 146-148.

101. [הערה המופיעה במקור הערבי] ניתן לראות את הפעולה להטלת הספקות (אל־תשכיכ) באמונה ואת העייפות הקשה שהייתה בצבא הערבי, שפעל נגד

הזאת; היא לא תתערער אלא אם תתערער אמונתה ולא תובס אלא אם תובס רוחה.¹⁰² אויביה לא ישיגו דבר כל עוד דבקה האומה במשענת האמונה, נסמכת על משענתה, הולכת בתורתה, נושאת את דגלה, מייצגת את מאמיניה ומתגאה בייחוס זה לבדו. מכאן אפשר לראות שהאויב הגדול ביותר של אומת האסלאם הוא כל דבר שמרפה את אחיזתה באמונתה הדתית, גורם לה לסטות מתורת האלוהים ומדרכו ומעוור אותה מלראות את האמת של אויביה ואת מטרתם לטווח הרחוק.¹⁰³

המלחמה בין אומת האסלאם ובין אויביה היא, לפני כל דבר אחר, מלחמת אמונת האסלאם. אפילו כאשר אויביה של האומה רוצים לגבור עליה בנושאים הקשורים לטריטוריה, ליבולים, לכלכלה ולחומרי גלם, הם ינסו, בראש ובראשונה, לגבור על האמונה. זאת מכיוון שהם למדו מניסיונם הארוך שלא ישיגו דבר ממה שהם רוצים כל עוד האומה המוסלמית ממשיכה לדבוק באמונתה תוך מחויבות לדרכיה, כל עוד היא מבינה את תחבולות אויביה... מכיוון שכך, משקיעים אויבים אלה וסוכניהם מאמצים כבירים לרמות את האומה האסלאמית, למען לא תבין את האמת שמאחורי המלחמה. זאת כדי שיוכלו לזכות בקולוניאליזם ובנצלנות

האמונה באלוהים לפני שהובס ב־1967 תוך שבוע!! אחר כך כבר עמדו על כך רבות האנשים שהדבר נבע בשל התרחקות האסלאם מבעיית פלסטין למשל. 102. בספרות זיכרונות של אסירים מצרים פעילי "האחים המוסלמים" מ־1967 רווחה הגישה כי נאצר וחבורת הקצינים החופשיים וישראל הם היינוריה, אלה גם אלה הם אויבי האסלאם. "כעת הם נלחמים ביניהם מטעמים ארציים אך בכפירה הם אחד". הצעירים שהונהגו בידי שיח' עלי עבד אסמאעיל סברו כי התבוסה ב־1967 היא עונש מאלוהים על התרחקות מהאמונה. עמנואל סיון, **קנאי האסלאם**, עמ' 28-30.

103. כתבים מוסלמים מציינים תדיר כי היהודים זייפו את התורה בשל איבתם למוסלמים והתנגדותם למוחמד. Mark A. Gabriel, *Islam and the Jews: The Unfinished Battle* (Florida, 2003), pp. 93–95.

שהם מבקשים לעצמם, כשהם מוגנים מפני נחישותה של אמונה זאת בלבבות מאמיניה.

ככל שהתקדמו אמצעי הכחש נגד אמונה זאת, והטלת הספקות בה, והרפיון בעקרונותיה, השתמשו בהם אויבי האסלאם לשם אותה מטרה ישנה. [כמו שכתוב]: "בני עדה אחת מבעלי הספר היו רוצים להתעותכם!"¹⁰⁴

זו היא המטרה התמידית הנסותרת [של האויבים]!!

לכן הקוראן, מגן קודם כל מפני הנשק המורעל הזה... הוא מחזק את האמת שלו בפני החברה האסלאמית, שולל כל דבר מפוקפק וכל ספק שמטילים אנשי הספר¹⁰⁵ באסלאם ומגלה את האמת הגדולה אשר כלולה בדת זאת. הוא משכנע את החברה האסלאמית באמת שלה, בערך שלה על פני האדמה, בתפקידה ובתפקיד האמונה שלה במהלך ההיסטוריה האנושית.

הקוראן מזהיר את החברה האסלאמית ממיזמת הזוממים ומגלה למוסלמים את כוונותיהם הנסותרות, את אמצעיהם הנתעבים, את מטרותיהם המסוכנות ואת איבתם לאסלאם ולמוסלמים. איבה שסיבתה היא המעלה הכבירה הזאת [האמונה] ששייכת להם.

[הקוראן] מציג בפני החברה האסלאמית את האמת על מאזן הכוחות בעולם ומבהיר לה את חולשת אויביה ואת אפסותם בעיני האלוהים. הוא מבהיר את גודל סטייתם [של היהודים] ואת כפירתם במה שנמסר להם על-ידי האלוהים בעבר, ואת דבר רצח הנביאים על ידם. הוא גם מבהיר לחברה האסלאמית שאלוהים עמה וכי הוא מלך המלכים, המרומים אף משפיל, לבדו, ללא שותף. הוא אשר

104. סורה 3; 69. מעניין שקוטב אינו מצטט את המשך הפסוק: "ואולם רק את עצמם יתעו בלא שיחושו", ולא בכדי. שכן לשיטתו ליהודים יש בכל זאת הצלחה מסוימת בהטעיית קבוצת מוסלמים, כפי שיצוין בהמשך.

105. אהל אליכתאב, יהודים ונוצרים.

יענה את הכופרים היהודים ויעניש אותם, כמו שעשה למשתפים¹⁰⁶ בעבר.

אומתנו סבלה מהטעייתם של יהודים וממזימותיהם. "הוי בעלי הספר, מדוע תערבו את האמת בהבל ותסתירו את האמת בידועין?"¹⁰⁷ זהו אופיים של אנשי הספר, שהמוסלמים חייבים לראות נכוחה ולהיזהר מפניו.

מתכונות ההטעיה מדרך האמת וחרישת המזימות. אלה מעשי אנשי הספר שהאלוהים – ישתבח שמו – הוקיע אותם באותה עת. זה הדבר שעל־פיו פעלו מהזמן ההוא (של מוחמד) עד הרגע הנוכחי... זוהי דרכם במשך כל ההיסטוריה. היהודים התחילו [להיאבק במוסלמים] מהרגע הראשון... אחר כך המשיכו בכך הצלבנים.

במהלך דורות ארוכים, למרבה הצער, הם זממו לפגוע במורשת האסלאמית. אין דרך לגלות זאת אלא במאמץ של דורות!! הם בלבלו את האמת בשקר בכל המסורת, להוציא, הו אלוהים, בספר הקוראן השמור היטב. הספר אשר ערב לו האל לשומרו לנצח נצחים וברוך השם על חסדו העצום.

הם [היהודים] זממו והכניסו בלבול בהיסטוריה האסלאמית, באירועיה ובאישיה השונים. הם זממו נגד המסורת הנבואית¹⁰⁸ עד אשר הועיד האלוהים את אנשיו שהעלו את המסורות על הכתב.

106. ראו הערה 28.

107. סורה 3; 71.

108. במקור: אל־חדית' אל־נבני (מסורת הנביא). זוהי המסורת האסלאמית המיוחסת לרוב לנביא מוחמד. לעתים מיוחסת גם לבני לווייתו ולמאמיניו הראשונים ממכה ומאל־מדינה. דברי הנביאים אף הם מובאים בתור מסורת שחובה לנהוג לפיה.

בכך הם שחררו אותן מן המזימות, במאמץ [כביר] שהוא מעבר למגבלות האנושיות.

הם [היהודים] זממו והכניסו בלבול גם בפירוש הקוראן. כן זממו מאמץ רציני ומסוכן: הם החדירו [לאסלאם] אנשים ומנהיגים שמטרתם הייתה להונות אומה זאת. מאות ואלפים זממו נגד עולם האסלאם, והם עדיין עושים זאת באמצעות מזרחנים ותלמידי מזרחנים המחזיקים במשרות בתחום חיי הרוח בארץ, אשר אומרים אנשיה: אלו הם המוסלמים!¹⁰⁹

עשרות אנשים הוחדרו לאומה המוסלמית במסווה של "גיבורים", בפיקוחם של הציונים,¹¹⁰ כדי שיגישו לאויבי האסלאם שירותים שהאויבים הללו לא יכלו לקבל כשהם גלויים.¹¹¹

109. יש כאן הד לגישתו של אדוארד סעיד, כפי שבאה לידי ביטוי בספרו המוכר: **אורינינטליזם**. אדוארד סעיד, **אורינינטליזם** (תל-אביב, 2000). המזרחנים המציגים את האסלאם בעיניים מערביות מוגדרים בכתבים רבים כאויבי האסלאם. עיקר קצפם של המוסלמים יוצא על הפרשנות ועל אופן הצגת החדית' והמסורת האסלאמית במחקריהם של יהודה ליב גולדציהר (-1921 1850) ושל יוסף שאכט (1902-1969). עמנואל קופלביץ, **עולמו של הנביא מחמד, חברה ודת על-פי החדית'**, מתוך **אוסף המסורות של אל-בוח'ארי** (ירושלים, 2011), עמ' 29-35.

110. [בהערה המופיעה במקור הערבי, ציטט המביא לדפוס את הקטע הבא מתוך **הפרוטוקולים של זקני ציון**] "בעתיד הקרוב נמנה מנהיג שיישא באחריות. או אז נוכל להעז וליישם את תוכניתנו, שמי שיופקד עליה יהיה בובה בידנו. כדי שנוכל להגיע לתוצאות אלה, נבחר מנהיגים מסוג זה מקרב אלה שעברם הוכתם בשערורייה כלשהי או באיזושהי עסקה סודית ומפוקפקת... מנהיג מסוג זה יבצע באופן מושלם את מטרותינו, בשל החשש שלו מפני פרסום [מעלליו]. הוא יהיה נתון לשלטון הפחד האוחז תדיר באדם אשר הגיע לשלטון ומשתוקק לשמור על הפריבילגיות ועל התהילה הקשורות במעמדו הרם". מתוך **הפרוטוקולים של זקני ציון**, הפרוטוקול העשירי.

111. הפרוטוקולים שעליהם קוטב מתבסס, הגם שאינו מזכירם במפורש, מקובלים עד היום בקרב חוגים ערביים שונים. כבר בוועידת "האחים המוסלמים" שנערכה באוקטובר 1938 בקהיר בראשות חסן אלבנא, הוצגו התרגומים

מזימה זאת לא תחדל להתקיים ותימשך בהתמדה. כך ימשיך להתקיים גם מקור הביטחון וההצלה מפניה, המפלט בספר הזה (הקוראן), השמור. יש לחזור אליו ולהתייעץ בו במערכה הזאת המתפרצת ונמשכת במהלך דורות אלה.

מתקפת הטלת הספקות מצד היהודים כלפי האומה המוסלמית נמשכת:

”בני עדה אחת מבעלי הספר אמרו, הכריזו בבוקר כי מאמינים אתם באשר הורד אל המאמינים ממרומים, וכפרו בו עם ערב, למען יחזרו בהם. אבל אל תאמינו לאיש כי אם להולכים בדתכם שלכם”¹¹² זוהי דרך נכלולית ושפלה [באמת]. אימוץ האסלאם כלפי חוץ ונטישתו אחר כך אמנם פגעו בחלק מהאנשים ומבעלי הבינה שלא שוכנעו באמיתות דינם וטבע דתם, והם נפלו לתוך בלבול ומבוכה. כאשר ראו את היהודים מאמינים באסלאם ואחר כך שבים ממנו,¹¹³ חשבו שהם כפרו משום שגילו בדת זאת משהו חבוי, או [משום] שגילו מגרעות. לכן התנדנדו בין שתי מגמות, ולא הייתה להם יציבות באף מצב.

דרך הרמאות הזאת [של היהודים] לא פסקה עד היום. היא נמשכת בכמה צורות, בהתאם להתפתחות הנסיבות והאנשים בכל דור. אויבי המוסלמים התייאשו מכך שהללו יפלו בפח של תרמית

הערביים של ספרו של היטלר, *מיין קאמפף* (מלחמתי), ושל הפרוטוקולים של זקני ציון בערבית. David Patterson, *Anti-Semitism and its Metaphysical Origins* (New York, Cambridge University Press, 2015), pp. 91–92; Matthias Küntzel, *Jihad and Jew Hatred: Islamism, Nazism and the roots of 9/11* (New York, Telos Press Publishing, 2007), p. 25.

112. סורה 3; 72-73.

113. מרתד, חוזר מן הדת. סוג הכפירה הגרוע ביותר. דינם של מרתדון הוא מוות.

זאת ולכן פנו הכוחות המתנגדים לאסלאם, ברחבי העולם, לכמה שיטות המבוססות על התרמית הישנה.

לכוחות אלה יש היום בעולם האסלאם צבא עצום של משתפי פעולה המורכב ממורים, פילוסופים, דוקטורים וחוקרים, לעתים גם סופרים, משוררים, אמנים ועיתונאים הנושאים שמות מוסלמים היות שמוצאם הוא מוסלמי! חלק מהם [מצבא משתפי הפעולה] מורכב גם מ"אנשי דת" מוסלמים.

צבא זה של "אנשי דת" מונחה לזעזע¹¹⁴ את האמונה [האסלאמית] אצל מאמיניה בכמה שיטות: באמצעות מחקר, מדע, ספרות, אומנות ועיתונות... זאת תוך החלשת האמונה וההלכה במידה שווה. נוסף על כך, העניקו לאמונה פירושים דרשניים והעמיסו עליה דברים שהיא לא יכולה כלל לשאת, תוך חזרה על זה שהיא "ראקציונית!" [כל המבקשים לפגוע באסלאם] קוראים לשחרור [המוסלמים] מהאמונה ולהרחקתה ממעגל החיים. הם טוענים שיש לגונן על האמונה מפני החיים, או שיש לגונן על החיים מפני האמונה!! הם מחדשים [בדת]¹¹⁵ מחשבות, אידיאלים, עקרונות והבחנות והתנהגות המנוגדים לעקרונות האמונה ומופתיה, ואף גורמים להרס שלהם... אז הם מייפים מחשבות מחודשות אלה כך שיעוותו את הרעיון והאידיאלים של האסלאם. הם שחררו כל רסן מהתאוות והרסו את הבסיס המוסרי שהאמונה הטהורה נשענת עליו. זאת מתוך מטרה שהאמונה [האסלאמית] תיפול לתוך הזוהמה שהם מפיצים לכל

114. [הערה המופיעה במקור הערבי] לא יהיה קיום לאף דת חוץ מדתנו. מסיבה זו, הכרחי להרוס את כל מערכות האמונה האחרות. התוצאה הנחרצת של יישום רצון זה תהיה הפרות שאנו זכאים להם מהכפירה. מתוך הפרוטוקולים של זקני ציון, הפרוטוקול הארבע-עשרה.

115. המושג בְּדֵעָה (חידוש), שנעשה בו שימוש במקרה זה, הנו מושג עתיק יומין שהאסלאם מעניק לו משמעות שלילית. הוא מתייחס להחזרת חידושים לדת שאינם חלק מהמסורת האסלאמית.

עבר על פני האדמה. הם הטילו מום בכל ההיסטוריה וסילפו אותה, בדיוק כמו שהם מזייפים טקסטים כתובים.

ואחרי כל זה הם [הפוגעים באסלאם] מוסלמים!! האם הם לא נושאים שמות מוסלמיים? בשמות אלה הריהם מכריזים על האסלאם במהלך היום!! ובניסיונות אלה הם כופרים בו בסופו של היום!! "בעזרת דברים אלו או אחרים הם ממלאים את התפקיד עתיק היומין של היהודים".¹¹⁶ שום דבר לא השתנה פרט לצורה ולמסגרת של תפקיד עתיק זה!

הם הפגינו את האסלאם שלהם כלפי חוץ בראשית היום – והוכחה לכך שמותיהם המוסלמיים – וכפרו בו בסוף היום. זאת כדי שאולי המוסלמים יעזבו את דתם.

אבל שזה יישאר בינינו, [כדי] שאף אחד לא יבין פרט לאלו החושבים כמונו ומודאגים מסכנת ההרס של דת האסלאם. "אבל אל תאמינו לאיש כי אם להולכים בדתכם שלכם".¹¹⁷

סוכני הציונים כיום הם כמותם... הם מסכימים אחד עם השני על דבר אחד... וזה חיסול האמונה [האסלאמית] בהזדמנות המתאימה, שהם חוששים שמא לא תשוב עוד... הקונצנזוס [היהודי הזה] לעולם לא יוכרז בגלוי בחוזה או בוועידה [כלשהי]. זה קונצנזוס [סודי] בין סוכן [ציוני] אחד לשני על חשיבות המשימה [של הרס הדת] הנדרשת מכל בן הגזע [היהודי].¹¹⁸

[יהודים] מאמינים רק זה לזה. הם מספרים סודות רק אחד לשני... אז הם מעמידים פנים, חלקם לפחות, ומציגים כלפי חוץ

116. לא ברור מהיכן או ממי קוטב מצטט ציטוט זה.

117. סורה 3; 73.

118. [הערה המופיעה במקור הערבי, ציטוט מתוך הפרוטוקולים של זקני ציון] "אף אחד מהחברים לא יחשוף את המידע הסודי בפני אדם אחר, משום שאף אדם אחר אינו מורשה להיכנס לעולמנו. אלא אם כן ביצע בעברו פשע של חרפה וקלון". מתוך הפרוטוקולים של זקני ציון, הפרוטוקול השלושה-עשר.

דברים שונים ממה שהם רוצים באמת וממה שהם זוממים... הסביבה המקיפה אותם מוכנה... והאמצעים מסביבם מוכנים... אלו שמבינים מה האמת של דת זו על פני האדמה, עליהם להתחבא או לברוח!!

הקוראן דיבר רבות על היהודים [המוזכרים בו] והסביר את הפסיכולוגיה המרושעת שלהם. אין זה צירוף מקרים שהקוראן מפרט [בעניין זה]. זאת מכיוון שאין עוד אומה כמו בני ישראל שההיסטוריה שלה מעידה על אכזריות, על שלילה ועל התנכרות להדרכה השמימית. הם אלו שהרגו, שחטו "וניסרו במסורים"¹¹⁹ רבים מנביאיהם. אלה המעשים המשוקצים ביותר שנקטה אומה כלשהי [שחוותה התגלות אמיתית] כלפי מכריזי האמת והמושיעים. היהודים כפרו בצורה המשוקצת ביותר, ותקפו בצורה המשוקצת ביותר, וחטאו בצורה המכוערת ביותר. בכל תחום שהוא, הם ביצעו מעשים נפשעים שאין כדוגמתם!

מיצורים כאלו שהרגו, שחטו וניסרו את הנביאים במסורים לא נשאר לצפות אלא שיתירו שפיכת דם ויתירו כל אמצעי מלוכלך שיכול לקדם את מזימותיהם ואת רשעותם.

הקוראן הנכבד מספר לנו פלאי פלאים על התנהגותם המוזרה של היהודים: "אמור, כל השם עצמו אויב לגבריאל – הן הוא זה אשר הוריד אותו ממרומים אל לבך ברשות אלוהים, למען יאשר את אשר לפניו, ויהיה מקור הדרכה ובשורה למאמינים. כל השם עצמו אויב לאלוהים ולמלאכיו ולשליחיו ולגבריאל ולמיכאל – הן אלוהים הוא אויב הכופרים".¹²⁰

119. דימוי זה לקוח מתוך חדיית' על מות ישוע "וחבריו", ש"נוסרו במסורים ונצלבו על עץ".

120. סורה 2; 97-98.

בסיפור על ההתגרות הזאת אנו יכולים להבין עוד תכונת אופי של היהודים... תכונה מוזרה באמת... אנשים אלו הגיעו לידי כעס וזעם בצורה העוברת כל גבול. זאת משום שהאלוהים בטובו בחר להוריד את השכינה על אחד מעבדיו. זה הוביל את [היהודים] לסתירה פנימית שלא ניתן להסבירה בצורה הגיונית... היהודים שמעו כי גבריאֵל נשלח במצוות האלוהים אל מוחמד, תפילת אלוהים וברכתו עליו. מאחר שאיבתם למוחמד הגיעה אז לשיא של שנאה וזעם דבקו בטינתם והמציאו סיפור מופרך ו"הוכחות" ריקות מתוכן. הם טענו כי גבריאֵל הוא אויבם משום שהוא [תמיד] מגיע עם נבואות אובדן והרס, וזה מה שמונע מהם להאמין במוחמד, בגלל חברו גבריאֵל. לו מביא ההתגלות [למוחמד] היה [המלאך] מיכאל, [טענו היהודים], כי אז היו מאמינים, כיוון [שלדעתם] מיכאל מביא שפע, גשם ופוריות.

[טענתם של היהודים על גבריאֵל] טיפשית ומגוחכת... אולם הכעס והשנאה מובילים לטיפשות אף גדולה מזאת: וכי לו נכשל גבריאֵל [בשליחותו], ההיו הולכים אחריו? האם גבריאֵל הוא באמת בשר ודם העובד אתם או נגדם או מכוחה של תוכנית עצמאית משלו? [הן] גבריאֵל הוא רק עבד האלוהים הפועל בהתאם לרצון הבורא ואינו מודרך על-ידי מה שהאלוהים לא ציווה!

טינתם האפלה של היהודים נגד גבריאֵל – עליו השלום – התפשטה כלפי [מוחמד], שליח האלוהים – ברכת אלוהים ותפילתו עליו. מה שהוביל אותם לכך היה קנאתם בשליח – ברכת אלוהים ותפילתו עליו, על כך שהאלוהים בחר בו להיות שליח (תפקיד שהם ציפו כי יהיה שלהם) וכעסם על שהאלוהים בחסדו השרה את שכינתו על מי שבחר מבין עבדיו.

טבע היהודים המתואר כאן הוא טבע כפיות הטובה; אופי של אנוכיות צרה המתקיימת בתוך מסגרת של קנאות עזה וחשה כי כל

טובה הצומחת לאחרים, כאילו נלקחה מהם עצמם. קנאות זאת אינה חשה בסולידריות האנושית הגדולה הרחבה אשר מאחדת את כל בני האדם.

כך חיו היהודים חיים של בידוד.

[היהודים] חשים שהם ענף שנקצץ מעץ החיים והם רק מחכים שהאנושות תיפגע מאסונות. הם שונאים בני אדם, [לכן] סובלים עונשים של שנאה ושל כעס וגורמים להתעוררות המשתממה המפלגת באנושות, שאותה הם מלבים בין העמים. הם מעוררים מלחמות כדי להפיק רווחים, מבעירים בהן את להט שנאתם שלעולם לא תכבה. כך משתלטים על בני האדם וגורמים לכלייתם... הרוע הזה מתעורר רק מתוך יצר האנוכיות המתועב שלהם. "...רק משום שצרה עינם בברכה אשר שלח אלוהים ממרומים אל אשר יחפוך מבין עבדיו!"¹²¹

טינתם האפלה של היהודים לשליח האלוהים, לקוראן ולאסלאם גרמה להם לתמוך בשיתוף (שֶׁרֶפ) – אף-על-פי שהם אנשי הספר – על פני האסלאם.

היום הם מפיצים את הקומוניזם... זאת אומרת, עוד קשר מרושע נגד האמונה הזאת (אסלאם). ויתרה מזו: הם יסדו את האסכולות האתאיסטיות שלהם¹²² כדי להילחם באסלאם!

121. סורה 2; 90.

122. [הערה המופיעה במקור הערבי] "אל תחשוב כי ההצהרות שלנו הן ריקות מתוכן. קח בחשבון את הארגון שלנו להצלחת [קרל] מרכס, שהייתה מתוכננת מראש. אנחנו תמיד בנינו את הקומוניזם, מעמידים פנים שאנו בעלי כוונות טובות (מתטהרין) העוזרים לפועלים לבנות אחוות אחים ועובדים למען הטובה הכללית של האנושות. זה מה שאגודות הבונים החופשיים מטיפות". מתוך הפרוטוקולים של זקני ציון, הפרוטוקול השני והשלישי.

מפי מוחמד בן אצחאק¹²³ נמסר, בשלשלת המוסרים הרגילה שלו, שאמר מפי קבוצת אנשים:

מעשה הקשור בקרב התעלה,¹²⁴ לפיו קבוצת יהודים, בהם סלאם בן אבו אל-חקיך אל-נדר, היא בן אח'טב אל-נצרי, כנאנה בן אבו אל-חקיך אל-נדר, הוזה בן קיס אל-ואאלי ואבו עמאר אל-ואאלי... בתוך קבוצה מבני שבט בנו אל-נדר [היהודי], יחד עם חבורה משבט בנו וואאל, הם אלו אשר קיבצו את הצבאות השונים נגד שליח האלוהים – תפילת אלוהים וברכתו עליו. הם יצאו לבני שבט קריש במכה והסיתו אותם להילחם בשליח האלוהים – תפילת אלוהים וברכתו עליו. הם אמרו: אנחנו נאחד עמכם כוחות [במלחמה נגד הנביא] עד אשר נשמיד אותו. אמרו להם [בני שבט] קריש: הוי אתם היהודים... אתם אנשי הספר הראשון [התנ"ך] ואתם יודעים מה מחלוקתנו עם מוחמד. האם הדת שלנו טובה יותר מדתו???

השיבו היהודים: אכן, הדת שלכם טובה יותר משלו, וטענותיכם צודקות משלו!!!¹²⁵

הם אלו שהאלוהים, יתעלה, הוריד עליהם את הפסוק: "האם לא ראית את אלה אשר קיבלו חלק מן הספר? הם מאמינים בגילולים ובשיקוצים ואומרים על הכופרים, הללו דרכם ישרה מדרך

123. ראשון כותבי הביוגרפיה של הנביא (סירה), בן המאה השמינית. יצירתו לא שרדה בשלמותה, אך אותרה בתוך הביוגרפיה שנכתבה על-ידי אבן השאם, שחי אחריו.

124. קרב התעלה (627); מתקפה של אויבי מוחמד, כולל יהודים, על העיר אל-מדינה, שבה התבצרו המוסלמים. על-פי המסורת יעץ אדם שכונה סלמאן הפרסי לנביא מוחמד להגן על העיר באמצעות תעלה. הקרב נקרא גם קרב הצבאות (אל-אחזאב).

125. יוסף יואל ריבלין, חיי מוחמד (תל-אביב: הוצאת מצפה, 1932), חלק ב', עמ' 98-97. מיוסד על הביוגרפיה של מוחמד של אבן השאם.

המאמינים"¹²⁶ עד הפסוק הבא: "או האם צרה עינם באנשים על שפע הברכה שהרעיף אלוהים עליהם?"¹²⁷ כאשר הם אמרו כך לאנשי שבט קריש, הם שמחו, וזה גרם לקריש להיסחף בהתלהבות למלחמה נגד שליח האלוהים – תפילת אלוהים וברכתו עליו – [מלחמה שהיהודים דחפו אותם אליה] והם התכוננו אליה.

דבר אמת נמסר [לנו] על-ידי האלוהים, ישתבח שמו: "מצוא תמצא כי היהודים והמצרפים שותפים לאלוהים, איבתם למאמינים גדולה מכל..."¹²⁸

הניסוח [הקוראני] הזה עשוי לשמש הן פנייה לשליח, תפילת אלוהים וברכתו עליו, והן פנייה כללית רחבה. זאת משום שהוא כולל עובדה ברורה וגלויה, בעלת חשיבות לכל האנשים. ואם הדבר מוסכם, הרי מה שמושך את תשומת הלב בניסוח זה הוא הצבת היהודים בראש אלה המצרפים שותפים לאלוהים. זאת כדי להראות כי איבתם למאמינים חזקה יותר. עוינותם חזקה, ברורה ומושרשת, כך שכל אחד יכול לראות אותה וכל אחד ימצא אותה!! נכון שו"ו החיבור בערבית מורה על חיבור של שני דברים [בעלי משקל זהה] ולא על דבר אחד [הבא] אחרי השני... אולם הקדמת היהודים כאן היא בגלל ההשקפה המסורתית שלפיה הם פחות עוינים למאמינים [המוסלמים] מאשר המשתפים – שהרי בסופו של דבר הם מאנשי הספר – ולכן הדבר נושא משמעות מיוחדת, שאינה מקובלת בשימוש הרגיל בו"ו החיבור בערבית!! לכל הפחות, מפנה הדבר את תשומת הלב לכך שהיותם מאנשי הספר איננו משנה

126. סורה 4; 51.

127. סורה 4; 54.

128. סורה 5; 82.

את העובדה שאיבתם למאמינים חזקה מזאת של שאר המשתפים!! זה "לכל הפחות"; [אך] אין זה שולל את האפשרות כי בהקדמת היהודים כוונת [הפסוק] היא להדגיש ששנאתם [למוסלמים] חזקה יותר אף מזו של המצרפים שותפים לאלוהים.

כאשר יתרגלו האנשים לכך שפסוק זה הוא אישור אלוהי למציאות היסטורית מוכחת מאז ראשית האסלאם ועד לרגע זה, הם יחוו לקבל את המסקנה: שנאת היהודים למאמינים הייתה תמיד עזה יותר, אכזרית יותר ועמוקה יותר [הן] בעקשנותה ו[הן] בזמן [הרב שבו נמשכה], יותר משנאתם של המשתפים.

היהודים התייחסו לאסלאם בעוינות מהרגע הראשון שבו קמה מדינת האסלאם בעיר אל-מדינה. הם חיבלו תחבולות נגד האומה האסלאמית מהיום הראשון לגיבושה כאומה. הקוראן כולל אישורים וסימנים לעוינות הזאת [של היהודים] ולתחבולותיהם. זה לבדו מספיק כדי לתאר את המלחמה המרה אשר הכריזו היהודים על האסלאם ועל שליח האל – תפילת אלוהים וברכתו עליו – ועל האומה המוסלמית במהלך ההיסטוריה הארוכה שלה. זוהי [מלחמה] אשר לא פסקה ולו לרגע אחד, קרוב לאלף וארבע מאות שנים ועד לרגע זה,¹²⁹ שבו האש שלה מתלקחת בלהט בכל רחבי תבל.

השליח – תפילת אלוהים וברכתו עליו – כרת ברית של דו-קיום עם היהודים מיד עם הגיעו לעיר אל-מדינה.¹³⁰ הוא קרא להם לאמץ את האסלאם, המאשר את דברי התורה שברשותם. אבל [היהודים] לא כיבדו את החוזה הזה, כשם שעוד קודם הפרו כל ברית עם אלוהיהם או עם נביאיהם. לכן האל אמר עליהם: "הורדנו אליך ממרומים אותות נהירים. רק המופקרים יכפרו בהם. וכי כל אימת

129. [הערה המופיעה במקור הערבי] חיילי היהודים הכריזו, כאשר נכנסו לירושלים ביוני 1967, "מוחמד מת והשאיר רק בנות!!"

130. עם הגיעו לאל-מדינה ניסח מוחמד מסמך בשם "חוזה האומה" (עדה אל-אמה), שכלל גם סעיפים אשר דנו בזכויות ובחובות של היהודים.

שיתחייבו על חוזה, תשליכנו חבורה אחת מביניהם? אכן מרביתם לא יאמינו. כאשר בא אליהם שליח מעם אלוהים המאשר את אשר בידיהם, השליכה חבורה מבין אלה אשר ניתן להם הספר את ספר אלוהים מאחורי גווה, כמו לא ידעו..."¹³¹

[היהודים] רחשו עוינות כלפי האסלאם וכלפי המוסלמים מהיום הראשון שבו האלוהים הביא את [שבטי] אל־אָן־ס ואל־ח'ז־רִג' ביחד לאסלאם.¹³² מאז לא הייתה ליהודים בְּרָה [אלא להתנגד לאסלאם]. מאותו היום שבו נקבעה ההנהגה המוסלמית, כשמוחמד שליח האלוהים – תפילת אלוהים וברכתו עליו – מחזיק ברסן שלה, לא הייתה ליהודים כל הזדמנות לשלוט שוב.

היהודים השתמשו בכל הנשק ובכל האמצעים שיכולה להוליד גאונות המרמה היהודית. [מזימות] כמו אלו שהועילו להם מאז שנות השבי שלהם "בבבל" ובעבודתם במצרים... וכך היה בהיותם בשפל השלטון הרומי... אף־על־פי שהאסלאם אפשר להם [תנאי חיים טובים] אחרי שבמהלך ההיסטוריה הם נמאסו על עמים ועל קהילות אחרות, [היהודים] השיבו לאסלאם רעה תחת טובה במזימה הכי מכווערת ובבגידה הכי כואבת, מן היום הראשון.

היהודים הסיתו את כל כוחות המשתפים בחצי־האי ערב נגד האסלאם ונגד המוסלמים. הם החלו לאסוף יחד את השבטים המפולגים של חצי־האי למלחמה נגד הציבור המוסלמי. "האם לא ראית את אלה אשר קיבלו חלק מן הספר? הם מאמינים בגילולים

131. סורה 2; 99-101. המשך הפסוקים מסביר כי היהודים "נהו אחר הדברים שקראו השטנים..." (פסוק 102).

132. שני השבטים, אל־אָן־ס ואל־ח'ז־רִג' היו השבטים החשובים ביותר בעיר מדינה ובסביבתה והיו בעלי ברית של היהודים עד להג'רה, בואו של מוחמד לעיר מדינה בשנת 622 לספירה.

ובשיקוצים ואומרים על הכופרים, הללו דרכם ישרה מדרך המאמינים"¹³³.

כאשר האסלאם התגבר עליהם בכוח האמת – באותם ימים שבהם המאמינים היו מוסלמים באמת – [היהודים] פנו לחבל תחבולות תוך החדרת כזבים לספרי האסלאם. לא ניצל ממזימה זו אלא ספר אללה [הקוראן] שהאלוהים, ישתבח שמו, ערב לשמירתו. הם זממו נגד האסלאם מתוך שורות המוסלמים... הם החלו להסית למחלוקת תוך שימוש במתאסלמים החדשים ובאלו שלא הבינו את [החשיבות] של אסלום כל הארצות... [היהודים] קשרו נגד האסלאם גם בכך שקיבצו את אויבי האסלאם מכל קצווי הארץ. הגיעו דברים לידי כך שבמהלך התקופה האחרונה הם מנהיגים את המאבק נגד האסלאם בכל טפח אדמה על פני כדור הארץ... [היהודים] הם אלו שמשתמשים בנצרות ובפגניות במלחמה כוללת זו... הם אלו שהכשירו ואפשרו את התנאים ויצרו את "הגיבורים" הנושאים שמות אסלאמיים. הם פתחו במלחמה צלבנית-ציונית המכוונת נגד כל יסוד מיסודותיה של דת זו!!

כמה צדק האל, ישתבח שמו, כאשר הכריז: "מצוא תמצא כי היהודים והמצרפים שותפים לאלוהים, איבתם למאמינים גדולה מכל..."¹³⁴.

זה אשר סכסך בין הצדדים השונים נגד המדינה האסלאמית שנוסדה באל-מדינה, ואיחד את היהודים מקרב [השבט] בנו קוריזה ו[היהודים] אחרים עם שבט קריש של מכה ועם שבטים ערביים אחרים מחצי-האי [ערב]... היה יהודי.

האדם אשר הסית את האנשים, איחד כנופיות, הפיץ שמועות [שקר] וגרם למלחמת אזרחים (פתנה) אשר הובילה למותו של

133. סורה 4; 51.

134. סורה 5; 82.

עת'מאן [בן עפאן] – מי ייתן ויישא חן בעיני האלוהים – ולכל האסונות אשר אירעו בעקבות ההתנקשות ... היה יהודי.¹³⁵ זה אשר עמד בראשו של מסע זלזול ושקרים נגד מסורות [החדית'] של שליח האלוהים – תפילת אלוהים וברכתו עליו – ו[כן נגד] המסורות המקודשות על מעשיו ופרטיו הביוגרפיים [של הנביא] ... היה יהודי.

נוסף על כך, מאחורי התעוררות [התנועות] הלאומיות במדינת הח'ליפות האחרונה [העות'מאנית], ומאחורי [הרפורמות] המהפכניות שהחלו לנתק את ההלכה מהשלטון ולהחליף אותה ב"חוקה" [אירועים שהתרחשו] בתקופתו של הסולטאן עבד אל-חמיד [השני], והובילו לביטול הח'ליפות,¹³⁶ עמד "הגיבור" אתא תורכ... [שהיה] יהודי.

מאחורי כל שאר הדברים שאירעו לאחר מכן, במלחמה שהוכרזה על חלוצי התחייה האסלאמית בכל רחבי תבל, עומדים היהודים. מאחורי המגמה האתאיסטית החומרנית – [עומד] יהודי. מאחורי המגמה של [מיניות] בהמית – [עומד] יהודי... מאחורי הרס המשפחה ופירוק קשרי [הנישואין] המקודשים בתוך החברה... עומד יהודי.¹³⁷

135. כאן סייד קוטב מאשים את היהודים למעשה ברצח עת'מאן בן עפאן, הח'ליפה השלישי באסלאם שנהרג בשנת 656 לספירה. זוהי טענה ידועה המופיעה בהיסטוריוגרפיה אסלאמית רחבה. לפי טענה זו, היהודים יצרו את התנאים שהובילו למותו של הח'ליפה עת'מאן בידי תומכיו של עלי אבן אבי טאלב. מותו של עת'מאן והכתרתו של עלי כח'ליפה הרביעי הובילו לאחר מכן למלחמה עקובה מדם ולפילוג הגדול באסלאם בין השיעה לסונה.

136. הסולטאנים העות'מאנים האחרונים הבליטו את העובדה שהם מחזיקים גם בתואר ח'ליפה, שהיה תואר דתי. תואר זה בוטל סופית על-ידי הפרלמנט התורכי במרס 1924, מה שגרם לזעזוע בכל עולם האסלאם.

137. [הערה המופיעה במקור הערבי] שלושה אלו הם, לפי הסדר: [קרל היינריך] מרקס, [זיגמונד] פרויד ו[דוד אמיל] דורקהיים. זאת ועוד, מאחורי ספרות ההתנוונות וההרס עמד יהודי – הלא הוא ז'אן פול סארטר!!

המלחמה אשר היהודים הכריזו על האסלאם הייתה ארוכה יותר, מקיפה ופוגעת יותר, ועלתה באכזריותה על המלחמות שהמשתתפים ועובדי האלילים הכריזו [על האסלאם] – כיום ובעבר. למעשה המלחמה של האסלאם בעובדי האלילים מקרב הערבים, לא נמשכה יותר מעשרים שנים בסך הכול. כך גם המלחמה נגד פרס, בתקופה הראשונה [של כיבושי האסלאם]... אשר לתקופה המודרנית, המאבק בין עובדי האלילים היהודים ובין האסלאם, מתנהל כתופעה רגילה [של מאבק]. אבל זה אינו דומה לטבעה הטורפני של הציונות העולמית אשר מחשיבה את המרקסיזם לאחד מהענפים [של פעילותה].

הסיפור על בני ישראל אשר הקוראן תיאר באריכות מכיל דברי חוכמה רבים ומגוונים.

• היבט נוסף של חוכמה זאת הוא העובדה כי בני ישראל הם הראשונים אשר התעמתו עם ההטפה (אל־דעוה) האסלאמית בעוונות, במזימות ובמלחמה בעיר אל־מדינה ובכל חצי־האי ערב... הם נלחמו בקהילה האסלאמית מיומה הראשון, כשהם מטפחים את ההתחסדות וחוברים למתחסדים¹³⁸ באל־מדינה. [היהודים] סיפקו לאלה אמצעי תחבולה נגד האמונה ונגד כלל המוסלמים. הם אשר הסיתו את המשתתפים והבטיחו להם [עזרה] וזממו אתם נגד הקהילה האסלאמית... הם אלו אשר ניהלו מלחמת שמועות, מזימות וקנוניות בתוך שורות המוסלמים... כמו כן הפיצו חשדות, ספקות וסילופים נגד האמונה [האסלאמית] ונגד ההנהגה... כל זאת עוד לפני שחשפו

138. מנאפקון, מילולית: צבועים מתחסדים, דו־פרצופיים. כינוי למי שקיבלו לכאורה את האסלאם אך קראו תיגר על הנביא מוחמד. באסלאם זאת אחת מדרגות הכפירה שעונשה גיהנום.

את פניהם והכריזו מלחמה פתוחה ומפורשת [על המוסלמים]. האם לא צריך לחשוף אותם בפני הקהילה המוסלמית כדי שתדע מי הם אויביה? מה טבעם? מה ההיסטוריה שלהם? מה האמצעים שלהם ומה האמת במלחמה שאנחנו מנהלים נגדם? האלוהים ישתבח שמו כבר ידע כי הם [היהודים] יהיו האויבים של האומה הזאת במהלך כל ההיסטוריה, כפי שהיו במשך עברם כולו, כאשר התנגדו בעוינות להדרכת האלוהים. הוא [האלוהים] הציג, אם כן, בצורה גלויה, את טיבם ואת האמצעים שלהם בפני האומה הזאת [המוסלמית].

• היבט נוסף של חוכמה זאת הוא שבני ישראל הם אנשי הדת האחרונה לפני התגלות דת האלוהים הסופית [האסלאם] וכן שההיסטוריה שלהם נמשכה תקופה ארוכה לפני האסלאם... לכן אמונתם סבלה מסטיות ומפגמים חוזרים ונשנים בבריתם עם האלוהים. עקבות הסטיות והפגמים ניכרים בהתנהלותם [של היהודים]... וניכרים בערכי המוסר שלהם ובמסורותיהם. כל זה מחייב את האומה המוסלמית, אשר הנה היורשת של כל ההתגלויות [הקודמות] והאומנת של האמונה האלוהית, כולה, להכיר את ההיסטוריה היהודית... ואת תהפוכותיה, את המעידות בדרכה [של היסטוריה זו] ואת תוצאותיהן, כפי שהן משתקפות בחיי בני ישראל ובערכי המוסר שלהם. [אמונת האסלאם] צריכה לכלול, בתוך כלל הניסיונות שלה, את ניסיונם זה של היהודים בתחומי האמונה והחיים, ולהפיק ממאגר ניסיונות זה יתרון ורווח במשך זמן. זאת כדי שתוכל להישמר, במיוחד, ממעידות, מפיתויי השטן ומסימנים העלולים לבשר סטייה מהדרך, כפי שאירע בניסיון הראשון [של היהודים].

• היבט נוסף של חוכמה זאת הוא שהניסיון של בני ישראל משתרע על פני עמודי היסטוריה רבים, במשך תקופה ממושכת. אלוהים יודע כי כאשר אומה חיה הרבה זמן ביחס לאומות אחרות, לבה מקשיח ודורות שלמים שלה סוטים מן הדרך. [האלוהים יודע] גם שההיסטוריה של האומה המוסלמית תימשך עד בוא יום הדין... במהלך היסטוריה [ארוכה] זאת יזדמנו לה תקופות דומות לתקופות שעברו על בני ישראל. לכן הציב [האלוהים] בפני מנהיגיה ומפקדיה של אומה זאת [האסלאם], ובפני אלה המרעננים את בשורתה בכל דור ודור, מופת חי של הפגעים העלולים לפגוע בה. כך יכירו את טבע המחלה וידעו כיצד לטפל בה.

ובכן, המלחמה בין האסלאם ליהודים לא תיפסק. היא תימשך כך, שכן היהודים לא יסתפקו בפחות מהרס הדת הזאת [האסלאם]. אפילו אחרי שהובסו על-ידי האסלאם המשיכו להילחם בדת זאת במזימות, בבגידות ובעידוד סוכניהם למעשי רשע. והיום הפכה המלחמה עמם אכזרית וגלויה יותר. זאת כיוון ש[היהודים] הגיחו מכל עבר והכריזו על הקמת מדינת ישראל.

חמדנותם הגיעה מרחוק עד בית המקדש.¹³⁹ היום הם במרחק של צעדים ספורים ממנו וחמדנותם לא תיעצר אלא אם כן יביסם האסלאם.

כבר בעבר היו מלחמות בבית המקדש... היהודים עשו את הרע בארץ הקדושה והאלוהים שלח נגדם את עבדיו גיבורי המלחמה. הללו פשטו אל תוך המושבות, וכך קוימה ההבטחה [הכתובה

139. בית אל-מקדס. בשפה הערבית זהו שמה של ירושלים. מכל מקום נראה שכוונתו של קוטב כאן היא לבית המקדש ממש. דהיינו שטח מסגד אל-אקצא.

בקוראן].¹⁴⁰ אבל המוסלמים – כאשר הם מתכוננים למלחמה – חייבים להכיר את הקוראן שלהם.

מסעו של השליח, תפילת אלוהים וברכתו עליו, מהמסגד הקדוש אל המסגד הקיצון¹⁴¹ היה מסע שנבחר בידי הבורא. הוא נועד לקשר בין האמונות הגדולות של ההדרכה האלוהית, שמקורן באברהם ובישמעאל¹⁴² עליהם השלום, ובין מוחמד, חותם הנביאים, תפילת אלוהים וברכתו עליו. [מטרת המסע גם] לקשר בין כל המקומות המקודשים לדתות הייחוד. הרצון במסע מופלא זה היה, כביכול, להודיע שהשליח האחרון [מוחמד], תפילת אלוהים וברכתו עליו, ירש את הדברים הקדושים שנמסרו בידי השליחים שלפניו. [וכן הייתה הכוונה להודיע] ששליחותו של [מוחמד] כוללת את כל הדברים הקדושים הללו, וכוללת זמנים ומרחבים נעלים מכל זמן ו[מכל] מקום, ומכילה משמעויות עמוקות מהמשמעות הקרובה, המתגלה במבט ראשון.

בעתיד עוד יריבו בני ישראל עם המוסלמים מי הוא יורשו של המסגד הקיצון (מסג'ד אל-אקצא). בעתיד תתנהל המלחמה. "כאשר התקיימה הפעם הראשונה, שילחנו בכס את עבדינו גיבורי המלחמה, והם פשטו אל תוך המושבות וכך קוימה ההבטחה".¹⁴³

140. הדברים מתייחסים לאמור בסורה 17; 4-8, שקוטב מסביר ומפרש להלן.
141. המסורת המוסלמית מתארת, על סמך פסוקים בסורה 17, מסע פלאי בלילה של הנביא מוחמד ממכה ל"מסגד הקיצון" (מסג'ד אל-אקצא), שמיקומו נקבע בהר הבית בירושלים.

142. הכוונה, כמובן, לשלוש הדתות המונותאיסטיות, היהדות, הנצרות והאסלאם. במסורת המוסלמית מסופר כי בדרכו למסגד הקיצון עלה מוחמד למרום, שם פגש את משה ואת ישוע ואף דן עמם בנושאי אמונה.

143. סורה 17; 5.

זאת הפעם הראשונה:¹⁴⁴ [היהודים] יתעלו בארץ הקדושה ויהיו להם בה כוח ושלטון מדיני. [אחר כך] הם יעשו בה את הרע והאלוהים ישלח בהם את עבדיו גיבורי המלחמה, בעלי תקיפות ועוצמה... שיפשטו אל תוך המושבות... הם [היהודים] נהנו מהן ולמחרת עזבון בבזז... הם [היהודים] רמסו כל דבר [וכל אדם] ללא פחד. "כך קוימה ההבטחה", [דהיינו שהאלוהים] לא שינה ולא שיקר.

הסיפורים על שחיתותם של [היהודים] חוזרים על עצמם, וכך גם השפלותיהם וגירושיהם.

בכל פעם שבני ישראל חזרו להשחית בארץ, הם קיבלו את עונשם, והמסורת (סונה) קובעת בנחרצות "ואולם אם תשובו לסורכם, נשוב גם אנו".¹⁴⁵

היהודים אכן חזרו לנהוג בשחיתות, לכן האלוהים מסר את השררה עליהם לידי המוסלמים, והללו הוציאו את היהודים מכל חצי־האי ערב... אחר כך חזרו להשחית, לכן [אלוהים] השליט עליהם עבדים אחרים [בשירותו]. כך היה עד העת החדשה, כאשר השליט עליהם את היטלר. והנה היום חזרו [היהודים] פעם נוספת לעשות את הרע בהקמת ישראל, אשר הביאה סבל ואסונות על הערבים, בעלי האדמה. לכן אלוהים ישית עליהם עונש נורא מכל, [עונש] שיגשים את הבטחת האלוהים החד־משמעית: "ואולם אם תשובו לסורכם, נשוב גם אנו". [הבטחה] זו הולמת את נוהג האלוהים בעולם, נוהג שאיננו משתנה. וזה יקרה בקרוב!!

144. קוטב רומז כאן לפסוק הקוראני הידוע: "פעמיים תחמסו את הארץ ותתנשאו מאוד", סורה 17; 4.

145. סורה 17; 8. "אולי יואיל ריבונכם לרחם עליכם, ואולם אם תשובו לסורכם, נשוב גם אנו, וגיהינום יסגור על הכופרים". הפסוק מתייחס לפעם השנייה המוזכרת לעיל, ראו הערה 137.

המוסלמים אינם פוחדים מהכוח ומהאיומים [של היהודים], כי "אין הם פורצים כאיש אחד להילחם בכם, אלא רק בתוככי קריות בצורות או מעבר לחומות, ואולם זה בזה הם נלחמים בגבורה. הם נראים לך מלוכדים, אך לבותיהם מפולגים"¹⁴⁶.

החזות החיצונית אכן מטעה. אנו רואים את אחדותם של הכופרים מקרב אנשי הספר ואת תחושת הסולידריות ההדדית שלהם, כמו שאנו רואים, לעתים, את ההתלכדות של המתחסדים למחנה אחד... אבל דברו הנאמן ביותר של היושב במרומים אומר לנו שבמהותם האמיתית אין הם כאלה; זו רק חזות חיצונית מטעה. מדי פעם נחשף הכיסוי המטעה ומאחוריו מתגלה האמת האלוהית בעולם זה של מציאות גלויה...

המאמינים מאמינים באמת ולבם עם אלוהים רק כאשר המחנה השני [של היהודים] נחשף לפניהם ללא המחלוקת, הסתירות והצביעות שלו, דבר שאינו מייצג את המצב האמיתי. המאמינים מגלים סבלנות וחוסן רק כאשר הם חוזים בלכידות הפנימית בקרב אנשי השקר, כשהיא מתפוגגת וקורסת.

ככל שעוברים הימים מתגלה באופן ברור האמת של הפלא [הקוראני], "המאבחן" את טבע הכופרים כל אימת שהמאמינים פוגשים בהם, בכל מקום ובכל זמן.

כך העידו הקרבות האחרונים¹⁴⁷ בארץ הקדושה בין המאמינים המקריבים עצמם¹⁴⁸ ובין היהודים, בצורה מופלאה, על צדקת דבר

146. סורה 59; 14. זהו אופי הלחימה של היהודים כפי שמופיע בקוראן. פסוק 13: "היראה בלבם [של היהודים] מפניכם גדולה מיראתם את אלוהים כי הם עם אשר לא יבין".

147. [הערה המופיעה במקור הערבי] 1948... ראה: אלי'אח'ואן אלי'מסלמון פי חרב פלסטין ["האחים המוסלמים" במלחמת פלסטין], מאת הפרופסור כאמל אל-שריף.

148. פדאא'יון.

האלוהים. [היהודים] נלחמו בהם רק בהתנחלויות מבוצרות באדמת פלסטין... וכאשר איבדו את המחסה שלהם לרגע אחד נסו כמו עכברושים. כאילו שפסוק זה ירד [במיוחד] בעבורם באותו רגע. יתברך שמו של היודע הכול ובעל הניסיון!!!

פרק ה: האסלאם – מערכת חברתית,

לא קמע קסם¹⁴⁹

"...כי אז לא יתעה כל ההולך בדרכי הישרה, ולא תמצאנו תלאה"¹⁵⁰.

יש ניסיונות ניכרים בימים אלו להתקרב אל האסלאם ואל מפיצי האסלאם, ניסיונות מקרב אלו המעוניינים במתקפה נגד הקומוניזם הזוחל אל כל פיסת קרקע אסלאמית, בפרט באזור המזרח התיכון. כך [גם מצד] המעוניינים בשמירה על המצב הקיים באזור המזרח התיכון.

אל כל אלו ביחד אנו רוצים להפנות מילת אמת ברורה. האסלאם באמת מסוגל להתמודד עם זחילת הקומוניזם. יתרה מזו: הוא הכוח היחיד שיכול להדוף זחילה זו בעולם; כל מחסום אחר שמציבים בפניה הוא זמני וחולף. אבל האסלאם אינו קמע קסם שתולים מעל ראש המזרח התיכון או תחת בית שחיו במטרה לגרש רוחות רעים ושדים, ולהגן בסודו "המופלג" מפני יסודות של הרס.

האסלאם אשר מגן מפני הקומוניזם אינו בגדר תפילות רשות או תשבחות או ניגוני קוראן. הוא איננו הקִּשָּׁה במחרוזות תפילה או דקלום במהלך טקסי זִכָּר.¹⁵¹ הוא אינו זיקוקים ביום מולד

149. [הערה המופיעה במקור הערבי] אל־ידעה, 15 באפריל, 1952.

150. סורה 20; 123.

151. זִכָּר, טקס הנערך בבתי תפילה של הצופים, אנשי הזרם המיסטי באסלאם.

הנביא וגם לא התהלוכה של האפיריון.¹⁵² בשום פנים ואופן אין זה האסלאם, גם אם הקולוניאליזם השתמש בגרסה זו של אסלאם במזרח במשך שנים ארוכות, באמצעות סוכניו מקרב אנשי הדת של המסדרים הצופיים.

האסלאם אשר מגן מפני הקומוניזם הוא משטר חברתי בעל מאפיינים קונקרטיים אשר קם על יסודות קונקרטיים. הוא מעצב את החיים, את החברה, את החוק והיחסים הבין־לאומיים, תוך שמירה על אותם מאפיינים ואותם יסודות. רק כך הוא בר־ביצוע! ורק כך הוא יעמוד בפני הזחילה הקומוניסטית.

האסלאם אשר מגן מפני זחילת הקומוניזם הוא המשטר החברתי אשר יממש את הצדק החברתי¹⁵³ ליחידים, לחברות ולעמים, יוביל את האנשים לאמנה צודקת בחלוקת הרווחים וההפסדים, יממש את האיזון בין המאמץ לגמול ויקיים תחרות על בסיס של כישרון אישי, תוך מתן הזדמנות שווה לכל. או אז יהיו ההבדלים [בין האנשים] תוצאות מאמץ ועבודה והצטיינות פרטית, ולא תוצר של מצב שהופך את המאמץ לאמצעי האחרון להצלחה. זאת כאשר היוצא מהכלל והפרוטקציוניזם והסטייה מדרך הישר, הם אלה שמעלות ומורידות ונותנות ומונעות!

האסלאם אשר מגן מפני הזחילה הקומוניסטית הוא אותה מערכת בין־לאומית הנאבקת בקולוניאליזם, מגרשת אותו והופכת את מלחמת הקודש (ג'האד) לחובה, שמטרתה הדיפת העריצות מן הארץ. האסלאם הגדיר את הניצול הנקלה, כפי שהוא בא לידי ביטוי במעשי הקולוניאליזם המערבי, כפשע ואסר על המוסלמי לקיים עמו ועם אנשיו יחסי ידידות ושיתוף פעולה. חוקתו הנעלה

152. מִחְמֵל, האפיריון היוצא בראש התהלוכות החגיגיות העולות לרגל למכה. קוטב לועג כאן למנהגים העממיים שהמון העם נוהגים להקפיד עליהם, בעודם מזניחים את המצוות המרכזיות של הדת.

153. ספרו האסלאמי הראשון של קוטב נקרא "הצדק החברתי באסלאם" (1948).

[של האסלאם] אומרת: "לא תמצא את המאמינים באלוהים וביום האחרון מתרועעים עם המתנגדים לאלוהים ולשליחו, ולו גם יהיו אלה אבותיהם או בניהם או אחיהם או קרוביהם".¹⁵⁴ ואומרת גם "אלוהים אוסר עליכם לקחת לכם למגינים את אלה אשר לחמו בכם בשל הדת וגירשו אתכם ממושבותיכם וסייעו לגרש אתכם. הלוקחים אותם למגינים הם בני העוולה".¹⁵⁵

האסלאם אשר מגן מפני הקומוניזם הוא אותה מערכת תחיקתית שחוקיה נובעים מההלכה האסלאמית והיא מעניקה לבניה חינוך אסלאמי. החינוך האסלאמי אין פירושו רק חינוך לתפילה ולצום (בחודש הרמדאן) או ללימוד בעל פה של פסוקים ופרשיות מהקוראן, אלא גם טיהור החברה אשר את אווירה המזוהם נושם הנוער, [אוויר] שמטנף ומלכלך אותו. מטרה נוספת של החינוך האסלאמי היא לגדל [את הנוער] לקשיחות ולנכונות להקרבה עצמית, ולהכינו לקיים במעשה את חובת מלחמת הקודש (ג'האד) המקודשת, [בראש ובראשונה] למען האלוהים, ואז למען המולדת וערכי החיים הנעלים.

האסלאם שמקיימים רק את סממניו החיצוניים לא יביא תועלת. טקסי הזפר, המחרוזות, הזקנים והסיגופים מיצו את עצמם ותמו, ואף אחד אינו גופל ברשתם בימים אלו.

ואלו אשר נופלים ברשתם, אין להם שום משקל בימים אלו בחברה האסלאמית והם לא ישובו להחזיק בהגה האירועים או להטות את זרמם. לכן פונים "הממלמלים" בזכות הישארותו של המצב הנוכחי במזרח התיכון אל מייצגיה החדשים של ההגות האסלאמית. זאת תוך ניסיון להשלוח אותם שהפכו לידידי האסלאם המעונוינים בבשורתו ודורשים את שלומם של מבשריו! זאת כדי

154. סורה 58; 22.

155. סורה 60; 9.

ש[מייצגי ההגות האסלאמית] יילחמו בעבורם בקומוניזם במזרח התיכון, בעוד הם [אנשי השררה המבקשים להשאיר את המצב במתכונתו] נשארים בעלי השפעה, אינטרסים ומעמד.

אבל זו אחיזת עיניים! ההתעוררות האסלאמית בדרכה לפסגה ולא ייתכן שמישהו יטה אותה, במרמה, ממטרותיה האמיתיות... ומטרותיה האמיתיות הן גירוש הקולוניאליזם מהאדמה האסלאמית ומימוש של צדק חברתי בשיטה האסלאמית, שהיא השיטה הצודקת ביותר שידעה האנושות.

ההתעוררות האסלאמית לא תיתן לעולם אמון בקולוניאליזם ובתומכי הקולוניאליזם, ולא תיפול לעולם ברשתם הפרוסה, בידועה שאלו חבלי חנק או חבלי ציד. וכל מי שינסה להטות את הבשורה האסלאמית [לכך] שתשלים עם הרוע והעריצות בשם המלחמה בקומוניזם, עליו לדעת שזוהי בשורה מוצקה ועזה עד מאוד, ובכוחה [של ההתעוררות האסלאמית] להתנער מן הרוע ולהמשיך בדרכה כשהיא טהורה ונקייה.

הגוש האסלאמי ידע כיצד להילחם בקומוניזם אולם לטובתו הוא, לא לטובת הקולוניאליזם ותומכי הקולוניאליזם. האסלאם מטיל חובה להיאבק בקומוניזם בשל האתאיזם שלו ובשל עריצותו, באותה מידה. זהו האסלאם כפי שמכירים אותו אלה הקוראים לאחוז בו.

זהו האסלאם, ועל יסודותיו אנו קוראים להקים את הגוש השלישי.¹⁵⁶ ואין גוש זה בגדר כותרת ושם בלבד ולא בגדר ברית מדינית [גרידא], ואין הוא [אך] בגדר קבוצת מדינות אשר מתכנסת היום ותיפרד מחר בהתאם לעמדות הבין-לאומיות ולאינטרסים הלאומיים.

156. קוטב קורא כאן להקמת גוש מדינות שלישי, נוסף על הגוש הקפיטליסטי- מערבי והגוש הקומוניסטי-מזרחי.

לא ולא, הגוש השלישי הוא רעיון וסדר וכיוון... הוא ארגון מחדש של המפה העולמית על בסיס משטר חברתי מוגדר, השונה במהותו מן המשטר של הגוש המזרחי ומן המשטר של הגוש המערבי. הוא מסוגל להעניק לאנושות עולם יותר טוב ממה שיכולים שני הגושים להגשים, ואפילו יותר טוב ממה ששני הגושים יכולים לדמיין! זאת תהיה תחייה חדשה. לא של העולם האסלאמי לבדו אלא של האנושות הדואבת, שהגוש המערבי הפך אותה לקבוצות של זאבים וכבשים, והגוש המזרחי – למחנה מעצר רב ממדים. האסלאם לבדו הוא המסוגל להפוך אותה לחברה אסלאמית מכובדת. ואולם איזה אסלאם? לא האסלאם של הלחשים והקמעות, אלא אסלאם המשטר והתפארת.

פרק ו: האמת מאחורי הגוש האסלאמי¹⁵⁷

טוב יהיה שנכיר את האמת מאחורי הגוש האסלאמי שאנו מטיפים לו ואת מטרתו האמיתית כדי שנוכל להתייחס אליו בשום שכל, ביושר ובגישה אופטימית.

הדבר שגרם לי לדבר באופן זה הוא מה שקראתי בעיתון אל-אהראם ביום חמישי האחרון מפי ד"ר אחמד זכי, ראש "המועצה על שם [המלך] פואד הראשון למחקרים טכניים", לאחר שבילה חודש בהודו ובפקיסטאן... וזה לשונו:

ההודים יודעים על מצרים ועל מדיניותה יותר ממה שחושבים המצרים. אבל הם מגלים רגישות רבה כלפי פקיסטאן ותמיד שאלו אותי: האם יש לוועידה האסלאמית תכלית? אמרתי להם: מטרת הוועידה היא מדינית ולא דתית, בשל סיבה פשוטה וברורה והיא שרוב האומות השוכנות מגבולות סין [במזרח] ועד האוקיינוס

157. [הערה המופיעה במקור הערבי] אלידעה, 22 באפריל 1952.

האטלנטי [במערב] הן אסלאמיות. ואמרתי להם: הערבים הם גוש קטן וכאשר הם חשים בחולשת מרכזם הם רוצים לבקש הגנה בגוש יותר גדול וזהו הגוש המכונה הגוש האסלאמי. וגם גוש זה בתורו יתייחס לעצמו בקרוב כגוש קטן ויבקש הגנה בגוש יותר גדול, והוא הגוש האפריקאי-אסיאתי, בפרט הודו וסין. ההתלכדות לגושים איננה דתית אלא היא התגבשות של אומות חלשות נגד הקולוניאליזם.

מן הפסקאות האלו עולה בבירור כי ד"ר זכי בפ¹⁵⁸ הושפע מסיפור הדת והפוליטיקה, ומכך שבין שתיהן קיימים הבדלים. זהו סיפור ידוע. הוא לא היה מושך את תשומת לבי אלמלא אדם בעל ידע ושיעור קומה כמו הד"ר זכי בכ היה מפטיר אותו בפשטות כה רבה. דבר זה מצביע עד כמה דמיונות שווה שאין להם אחיזה במציאות יכולים להיות נפוצים, באופן שבו הם הופכים שגורים בפני בעלי ההשכלה והבורים גם יחד.

ואולם בכל מקרה הדבר מספק הזדמנות לדון בעניין הקמתו של הגוש האסלאמי כפי שאלה המטיפים להקמתו מבינים אותו, או כפי שצריך שיבינו אותו. אנו חוזרים בפעם האלף על כך שהאסלאם אינו מכיר באגדה המציגה את הדת כדבר אחד ואת הפוליטיקה כדבר אחר. זוהי אגדה שהגיעה אלינו במסגרת הדברים שייבאנו מאירופה. שם אין אוחזים בדת הנוצרית, אפילו בתאוריה, והנצרות אינה כוללת הלכה [מחייבת],¹⁵⁹ אינה כוללת מערכת חברתית ולא מערכת בין-לאומית. משום כך [הנצרות] היא בסך הכול אמונה הכרתית. אשר לחברה האנושית, מה שמסדיר את קשריה החוקיים, החברתיים והבין-לאומיים אלה חוקים אחרים, שאין להם קשר לאמונה הנוצרית... במצב כזה אפשר לומר שהדת היא דבר

158. בתקופה המלוכנית במצרים היו נהוגים תוארי כבוד כמו באשא ו־בפ.

159. כלומר, לשיטתו של סיד קוטב הנצרות אינה מכילה כל מערכת חוקים וכללים.

אחד והפוליטיקה דבר אחר, ובמצב כזה מתקיימות ועידות דתיות וועידות פוליטיות.

ואולם באסלאם המצב שונה. האסלאם הוא אמונה שנובעת ממנה מערכת בין-לאומית, ואי-אפשר להפריד בו בין דת לפוליטיקה ולחברה. אין אסלאם בלי הלכה אסלאמית, בלי מערכת חברתית אסלאמית ובלי יחסים בין-לאומיים המתקיימים על יסודותיו. בכל הנוגע לאסלאם זהו דבר ברור, שאינו מצריך ידע רב ואינו מצריך מחקר מעמיק.

פליאה גדולה תהיה זו אם ידמה מאן-דהוא כי באסלאם יש הפרדה בין דת לשלטון, בין דת לפוליטיקה, בין דת למשטר חברתי או בין דת ליחסים בין-לאומיים. ופליאה היא אם יאמר על מדינה כלשהי שהיא מוסלמית כשחוקיה אינם מתבססים על ההלכה האסלאמית, כשמערכותיה החברתיות אינן נשענות על בסיס אסלאמי, כשיחסי החוץ שלה אינם מושתתים על חוקת האסלאם.

או אז [כאשר דבר זה יובן] ישתנו דבריו של ד"ר אחמד זכי בכ, והוא יאמר: "התכלית של הוועידה צריכה להיות אסלאמית". או אז תכלול [הוועידה] את הקשרים המדיניים, את המערכות החברתיות ואת קשרי האחוה אשר הופכים את המוסלמים יחדיו לאומה אחת ולמולדת אחת. כל מי שתוקף ולו שעל אדמה אחד [ממולדת זו] הריהו תוקף את כל המולדת האסלאמית כולה, ומי שתוקף [מוסלמי] אחד, תוקף את כל המוסלמים. זהו האסלאם כפי שמבינים אותו מפיצי בשורת האסלאם, ואין לכך משמעות אחרת בהגות האסלאמית.

האמת שמאחורי הגוש האסלאמי עמוקה יותר מאשר התאגדות [סתמית] לגוש [של מדינות] לשם השגת מטרות פוליטיות מוגבלות. היא בבחינת מחאה למען רעיון אחד, הצומח מאמת אחת, ליישומו של משטר חברתי עם מאפיינים מוגדרים אשר שונים מאוד

ממאפייני כל המשטרים האחרים השולטים כעת בעולם, ומאלו שהאנושות הכירה בזמנים עברו.

ההיחלצות מן הקולוניאליזם והמאבק נגד הקולוניאליזם הם סעיף אחד בתוכניתו של גוש זה. סעיף זמני שמימושו נועד לאפשר לגוש לקיים את שליחותו האנושית-העולמית. זו אינה תכלית התכליות ואין היא המטרה הראשונה והאחרונה. [רעיון] הגוש האסלאמי לא יוגשם אלא במימוש המערכת החברתית [האסלאמית] שתבדיל אותו מן הגוש המערבי ומן הגוש המזרחי במידה שווה. לא ייתכן לנתק מערכת זאת מאמונת האסלאם, ומימושה ייתכן רק בצלה של החקיקה האסלאמית.

לפיכך חייב הגוש האסלאמי להיות בעל ישות משלו ובעל חקיקה ומשטר משלו. זו אינה רק קבוצה של עמים מלוכדים מבחינה מדינית, אלא "התלכדות של אומות חלשות נגד הקולוניאליזם".

גוש אסלאמי זה יוכל לקיים יחסים בין-לאומיים עם אומות אפריקה ואסיה, הנלחמות בקולוניאליזם. זאת כיוון שיש לו ולאומות אלה מטרה אנושית צודקת, והיא המאבק נגד הקולוניאליזם. [עם זאת, שני הצדדים] אינם יכולים להתמזג זה בזה.

האסלאם מקנה לאומה המוסלמית את מאפייניה. הוא אוסר עליה להתמזג באומות שאינן דוגלות במשטר החברתי שלה ובאמונתה המוסלמית. עם זאת אין הוא אוסר עליה לשתף פעולה עם אחרים לשם הגשמת מטרה אנושית כללית. באותה מידה יכולים המיעוטים השונים לחיות בצלה, בשקט ובביטחון, כפי שחיו מאות בשנים.¹⁶⁰ האסלאם מטיל על האומה המוסלמית משימה נכבדה של פריסת חסות על האנושות ושל מלחמה נגד העושק בעולם. האמצעי של האומה המוסלמית להגשמת חובה עצומה זאת הוא ליכודה לגוש אחד, בעל אמונה אחת והלכה אחת, המקיים משטר חברתי אחד.

160. בני המיעוטים באסלאם חיו תמיד במעמד של בני חסות (אהל אל-ד'מה); הוטלו עליהם מגבלות שונות והם נאלצו לשלם מס גולגולת (ג'זיה).

האנושות כולה משתוקקת למשטר [חברתי] זה, שבו אין היא כפופה לשלטון קולוניאלי ואינה מייבאת משטר חברתי [כמו הדמוקרטיה המערבית] מעבר לגבולותיה. נוסף על כך, הגיע הזמן שנאמר לשיכורים הפחדנים החוששים מהמילה "דת" ורואים בה מעין צחות לשון דיפלומטית או שנינה חברתית, להמעיט בערך הסיכונים [שהם מייחסים] למילה זו.

הגיע הזמן שנאמר להם [לאותם פחדנים] ביחד: אדונים נכבדים, תפקידכם הסתיים! אנחנו נקרא בקול רם, בצורה גלויה וברורה, בלי היסוס ובלי חשש, כי האסלאם הוא האסלאם; מערכת שלטונית, מערכת חברתית וסדר עולמי. זאת משמעות הבשורה האסלאמית, והיא מכריזה זאת בלי לגמגם. רעיון הגוש האסלאמי לא יתממש עד אשר יטבול את כל פעולותיו ואת כל מטרותיו "בטבילה אשר לאלוהים, ומי טבילתו נאה משל אלוהים? [לו עובדים אנו]".¹⁶¹

אין לנו עניין להתווכח או לרמות מישהו. הרוצה להתפייס עמנו על בסיס זה, [יבוא ו]יתפייס. הרוצה להסתכסך עמנו על בסיס זה, [יקום ו]יסתכסך. "...אלוהים אדון לדברו, ואולם מרבית האנשים אינם יודעים".¹⁶²

פרק ז: הבה נכיר את עצמנו¹⁶³

כיום יש בארץ ועדות המניחות את היסודות לעתיד העם הזה. יש ועדה [לניסוח] חוקה, וועדה למדיניות חינוך, ועדה לפיתוח

161. פְּרַפְרוּזָה של קוטב על הפסוק מסורה 2; 138.

162. סורה 12; 21.

163. [הערה המופיעה במקור הערבי] **אלי־דעה**, 24 במרץ, 1953. חשוב לציין שזהו המאמר הראשון מבין המופיעים כאן שנכתב אחרי מהפכת הקצינים החופשיים (23 יולי 1952). בתקופה זאת היו יחסי "האחים המוסלמים" וקציני המהפכה טובים, וסייד קוטב עצמו נכה בכמה ישיבות של מועצת המהפכה.

הכלכלה הלאומית... וכיו"ב. כל הוועדות האלה צריכות להשיב קודם כל על השאלה: מי אנחנו?

הן צריכות להשיב על שאלה זו לפני שתתחלנה לנקוט מדיניות כלשהי או תיזומנה פרויקט כלשהו, או תעשינה צעד כלשהו. שהרי לאור התשובה לשאלה זו ניתן יהיה להגדיר את הפתרון, להתוות את התוכנית ולבנות פרויקטים. טיב התשובה הזו ישפיע באופן מכריע על טיב המדיניות, התוכנית והפרויקטים. מי אנחנו?

האם אנחנו עם מבודד הנמצא מתחת לקו הרוחב 23? האם אנו עם גבולותיו הם גבולות עמק הנילוס? האם אנו עם מצרי ערבי, הקשור בקשרים עם האומה הערבית?¹⁶⁴ ומה טיב הקשרים האלה? האם אנחנו עם מצרי-ערבי-אסלאמי עם קשרים לעולם האסלאם? ומה טיב הקשרים האלה?

כל זה בהיבט הגאוגרפי והבין-לאומי. בדומה לכך אפשר להתייחס לנושא מן ההיבט החברתי-דוקטרינרי. האם אנו עם קפיטליסטי? או שמא אנו עם סוציאליסטי? או שאנו עם אסלאמי? אלה אסכולות חברתיות, שלכל אחת מהן יש קווי יסוד משלה, ולכל אחת מהן יש רכיבים משלה ותכונות ייחודיות משלה. למרכיבים ולתכונות האלה יש תפקיד בקביעת טיב השלטון ואופן חלוקת העושר שבו, על יחסי הייצור, על דרכי החינוך וההוראה שבו, על הרציונל שמאחורי החקיקה, וכן על מקורות החקיקה. שטות היא לנסות ולבנות מחדש מולדת בלי להגדיר את קווי היסוד של בנייה זו ובלי שנשאל את עצמנו על אודות טיב המולדת

164. קוטב מנהל כאן דיאלוג עם כמה מהמגמות הלאומיות שקודמו במצרים בעת החדשה: המגמה הטריטוריאליסטית, שקבעה כי מצרים היא יחידה לאומית ייחודית בגבולות עמק הנילוס, המגמה הפן-ערבית, שטענה כי מצרים היא חלק מהעולם הערבי, והמגמה הפן-אסלאמית, שראתה במצרים חלק מעולם האסלאם.

שאנו מנסים לבנות, או על טיב החברה שאנו מנסים להקים ועל אופן המחשבה שאנו מכשירים בעבור החיים בחברה זו. מי שמנסה לבנות בית, אינו מתחיל לבנות אותו לפני שהוא קובע את התכנון ההנדסי. קל וחומר מי שמנסה לבנות מולדת ולחנך עם, ולהתוות עתיד.

משום כך, התשובה לשאלה זו היא אכן הפינה בבניית העתיד כולו, אם חפצים אנו לשים קץ למדיניות האלתור שאפיינה את התקופה הישנה [המלוכנית], ואם רוצים אנו שהתקופה החדשה תתאפיין באופי חדש.

זוהי אמת אחת; ויש אמת נוספת, שראוי שאלו המנסים להשיב על שאלה זו, ייקחו אותה בחשבון. יש מציאות קבועה בחיי הארץ הזו, שאין זה מן החוכמה להתעלם ממנה, שכן התעלמות פירושה התנגשות בחוקי הטבע. מציאות זו משמעה שלעם הזה יש אופי קונקרטי, היסטוריה קונקרטית, אמונות קונקרטיות, פילוסופיה קונקרטית ותפישה קונקרטית של החיים. כשבאים להשיב על שאלה זו, אין להתעלם מכל אלה, ואין לנסות לכפות פילוסופיה זרה על עם זה. זאת משום ששימתו של מכוון החוקה, או של מעצב מדיניות החינוך וההוראה, או של מעצב המדיניות הכלכלית – איננה כפיית אמונות ורעיונות ופילוסופיות ושאיפות אישיות על כלל העם. משימתם מתמצה בעניין אחד, והוא – מימוש הזהות השורשית של העם ותפישת החיים שלו, בחוקה שלו, במדיניות החינוך שלו, ובמפעלי הכלכלה שלו.

התעלמות מאמת זו תצמיח רק נזק – תהיינה השאיפות שאותן רוצים לכפות טובות כשלעצמן ככל שתהיינה – מפני שהכוחות החבויים בעם יפעלו בכל מקרה. הניסיון לדכא אותם, או לכפות עליהם לפעול באופן הנוגד את טבעם, לא יובילו לדבר מלבד להתנגשות בין הכוחות האלה ובין המגמות המערביות שאותן רוצים לכפות.

כמו כן, התעלמות מהעובדות הקבועות בחיי העם הזה תתקבל בהתנגדות ובסלידה, או לחלופין בהפרדה מוחלטת בין נפש העם ובין אלו האחראים להכוונה ולפעולה, והדבר לא יביא תועלת לאיש, שליטים או נשלטים.

היה מובן כי ועדת החוקה, ועדת החינוך וועדת פיתוח הכלכלה הלאומית יציגו את השאלה הזו וישיבו עליה לפני שכל אחת מהן תתחיל בעבודתה. שהרי זכויות היסוד בחוקה, עיצוב מדיניות החינוך והפרויקטים הכלכליים תלויים בהכרח בטיב התשובה לשאלה זו, מאחר שהחוקה היא זו אשר מסדירה את היחסים היסודיים בין התושבים.

יחסים אלה מושפעים מהאסכולה החברתית שהמדינה מאמצת, בהתחשב בכך שהחינוך הוא האמצעי להכשרת האדם המתאים לחברה שיש לקבוע את צורתה, ובהתחשב בכך שהמדיניות הכלכלית אינה אלא יישום בפועל של המדיניות החברתית.

ייתכן שעלה בדעתן של ועדות מרכזיות אלה שניתן להתעלם מנקודה עיקרית זו ולהמשיך במלאכה, ורק לאחר מכן לקבוע את המדיניות. ואולם זוהי גישה תמימה ומנוגדת לעובדות, והיא איננה הולמת את החשיבות הטמונה בעבודת הוועדות האלה.

לא ניתן לפתוח שום דיון בלא לקבוע את סוג המשטר, ובלי להגדיר את טבעו של העם ואת צביונה של החברה שבעבורה רוצים להתוות מדיניות. כל דבר ניתן לייבא מהחוץ לבד מקווי היסוד האלו, אשר צריכים לנבוע מהמציאות של כל עם ואי־אפשר לתפור אותם טלאי על טלאי.

הוועדות האלה עודן בראשית דרכן, ולכן מוטב שתשלמנה את החסר ותתמודדנה עם המציאות באומץ ובמסירות, ללא נטיות לב אישיות. ראוי שכל אדם ישתחרר מפניותיו האישיות בבואו לדון בעתידה של אומה ויכריע בעניינים אלה בהתאם לאופי האומה ולמציאות שלא ניתן להתכחש לה.

הדברים האלה שאנו אומרים הנם מובנים מאליהם, ולא היינו צריכים לדבר עליהם כלל. ואולם מה בידינו לעשות [שעה] שבארץ זו הדברים המובנים מאליהם מצריכים דין ודברים ויכוחים ארוכים.

פרק ח: היכן הדרך¹⁶⁵

בכל יום מתחזק ביטחוני באמונה הזו: שהאומה הזו תגיע להישגים בעלי ערך רק כאשר תחנך את נפשות אנשיה, שכלם וגופם, חינוך ללא דופי. כאשר כל פרט באומה יתחנך בסביבה רגועה ויציבה, בעלת מטרות מוגדרות. כאשר כל פרט באומה יהפוך ליחידה שלמה, חזקה, בעלת אמונה, בעלת דרך ובעלת מצפון.

בכל יום אני מאבד את ביטחוני בתנועות העממיות המקימות רעש גדול ובשאון שהן מעוררות לפתע, שאון שממהר להתפוגג. אני מאמין בעם ומאמין במיוחד בעם המצרי. אך התנאים הסביבתיים הגרועים שהעם הזה שרוי בהם אינם מניחים לתכונות הטובות שלו לפעול לבדן. אלף ואחת מחלות פוגמות בהתהוותו של העם הזה.

משום כך, החינוך של העם הזה צריך להיות חינוך שלם ונקי כדי שתכונותיו הטובות תיִתנה את פריין במלואו.

התנאים שהעם הזה שרוי בהם הנם קשים ומתישים. הוא זקוק למאגר עצום של תעצומות נפש כדי להיאבק בתנאים האלה ולהתגבר עליהם. אך תעצומות אלה, מפאת צוק העתים, אינן נמצאות ברשותו כעת. כך העם הנכבד הזה, בעל התכונות הנעלות והאציליות, נכנס לתוך 'מעגל קסמים': הוא זקוק לכוח [נפשי רב] כדי להיאבק בתנאים הגרועים שהוא שרוי בהם, אך התנאים הגרועים אינם מאפשרים לו להשיג את הכוח הזה... כאן מגיע

165. [הערה המופיעה במקור הערבי] אלידעיה, 27 בנובמבר, 1951.

תפקידו של החינוך העצמי בסביבה¹⁶⁶ מיוחדת ובריאה שמאפשרת להתנגד לחברה, מאחר שבנסיבות אלה החברה היא גורם רע. [הסביבה החברתית] היא גורם ממית, גורם מתיש, ואילו בסביבה המיוחדת – שם ייתכן חינוך שלם, חזק, חינוך שמאגד בתוכו את כל הגורמים הטובים ואת כל יסודות הכוח. בהדרגה מוצא היחיד את עצמו, ואז הוא מצטרף לאחרים החולקים אתו את תחושותיו. כך נוצר כוח מלוכד המסוגל להיאבק בתנאים הגרועים כדי להתגבר על לחץ הסביבה.

במצב זה מתגלים יסודות ההתנגדות שהחברה לא הצליחה להתישם ושהתנאים הסביבתיים לא הכניעום. זאת מכיוון שהיחידים התלכדו ויש להם כעת מטרה ודרך.

סביב כל רעיון הגון וכל עיקרון ישר יש תולעים רבות [המכרסמות בו], תולעים טפילות, מטפסות... מאחר שהעם לא קיבל חינוך שלם ויציב המבהיר לו את מטרותיו, אין הוא דורך על התולעים הטפילות באופן שיחיה בו את הרעיונות הנכבדים והעקרונות הגדולים; ואין הוא שובר את אלה המתבדחים בשעה שראוי להיות רציני, ולא את המפיקים רווחים בשעה של הקרבה עצמית.

התולעים הטפילות, בשל טבען לנוע מהר ולזהם, אינן משאירות שום דבר נקי. כל הדברים המקודשים מזדהמים... כל הנושאים החשובים מתגמדים... וכל האיסורים זוכים ליחס מזלזל. כך [קורה] שהעם שם פעמיו לעבר המטרות הנעלות ביותר כשהוא גורר את רגליו בבוץ ובטומאה, וצועד אל התכליות החשובות ביותר כשהוא מבלבל דברים ולועג.

166. קוטב משתמש כאן במילה מְחַדָּן, שפירושה מדגרה.

קחו לדוגמה את המאבק העממי בקרב על החירות בימים האלה,¹⁶⁷ מאבק הראוי ליחס רציני, לתשומת לב ולשיקול דעת. מאבק שהיה יכול להבטיח טיהור והתעלות מעל ללעג, לקלס ולזוהמה. ומה אנו רואים? אנו רואים ידיעות בעיתוני הארץ הזו על "גדוד שפופו"¹⁶⁸ הכובש את כיכרות קהיר! ועל האמנית אחסאן עבדו המשתתפת במערכה על החירות, ועל "המנהיגה" דריה שפיק¹⁶⁹ אשר עומדת לצד הגברים כתף-אל-כתף.¹⁷⁰

ומה אתה שומע? אתה שומע בתחנת השידור המצרית קולות רכים ונרפים, רוויים בטומאה ובשיקוץ, הלועסים את ביטויי הלאומיות והמאבק. כאילו נגזר על העם הזה לשמוע את הקריאה למאבק ולג'האד מתוך טומאת בתי ההוללות, בלשונות של הפקרות ובמנגינות רכרוכיות, נשיות.

מה זה? מה זה? מי אמר לעם הזה שהוא יכול להיכנס למערכה – מערכה לחיים ולמוות – עם התחננות כזו ברוחו, עם טומאה כזו בנפשו, ועם התפוררות כזו של הווייתו? המאבק זקוק לקשיחות ולרוח של הקרבה עצמית, אשר נובעת אך ורק מתוך אמונה [דתית]. מי אמר אפוא לעם הזה שהוא יכול להיכנס למערכה על השחרור, בזמן שהנשים הריקות וקלות הדעת עוסקות בהפצת טומאה ברוחו ובנפשו? מי אמר לעם הזה שהוא יכול לנהל מערכת שחרור ולהיכנס אליה בנפש אכולת תאוות, ובגוף נסער מרוב יצרים?

167. [הערה המופיעה במקור הערבי] היה זה לפני 16 שנה. [הכוונה, כנראה, למאבק בבריטים].

168. מחמוד שוכו (1912-1985) שחקן וזמר מצרי.

169. דריה שפיק (1908-1976) ממנהיגות התנועה הפמיניסטית במצרים.

170. זו כנראה הערה סרקסטית המתייחסת לאמנים ולבדרנים שהיו בחדשות באותן שנים, שנות המאבק בבריטים למען עצמאות מצרים.

אני ראיתי במו עיני, בכינוס הכללי שערכה ועדת האמנה הלאומית, באולם המרכז הכללי של אגודות הצעירים המוסלמים: ראיתי בחור שכולו נלהב להכניס לרשימת הנואמים שם של אישה שלא נכלל בה, בחור שיכור, שעניו האדימו משכרות. ריח פיו היה בלתי־נסבל והתלהבותו לא נתנה לו מנוח. הוא קם ועמד ועבר ממקום למקום כדי לאפשר לאישה הזו לנאום. לשם מה כל זה? משום שמצרים לא תיאבק אלא כאשר הנשים הריקות וקלות הדעת תעמודנה לצד הגברים בהפגנות ובהתכנסויות. משום שהלוחמים לא ייצאו לשדה הקרב אלא כשבגופם תוצת שלהבת היצר.

מי אמר לעם הזה כי זוהי הדרך? אמרו לו כך אלה שדעתם נתונה רק לדבר אחד: להחניף ליצרים הנחותים ביותר ולתשוקות התפלות ביותר. והעם הקשיב לדברי החנופה האלה, מפני שלא קיבל חינוך שלם ויציב שילמד אותו מהי גדולה בשדות הקרב של הגדולה ויציב לו מטרות ברורות ודרך ערוכה.

כאן מתגלה הערך של סביבה רגועה ויציבה השולטת ברוח, במחשבה ובגוף, המסייעת לכל יחיד להתגבר על חולשתו, במקום לטפח בו את החולשה; המאפשרת לתכונות אופיו הנכבדות והנעלות של האדם להוביל אותו, במקום שיתרוצץ, מכוסה עיניים, בתוך ההמולה! על מנהיגי הדור החדש מוטלת אחריות גדולה, לבל יהיו כמו קודמיהם, מנהיגי הדור הזקן. עליהם לנסות ולחנך את העם, ולא להתמקד רק בסיפוק תשוקותיו ויצריו... זהו עם טוב, עם אציל, עם מושרש. אך מאות גורמים שליליים חברו נגדו.

אין מנוס מבנייתו מחדש בצורה בריאה ואיתנה, כדי שניכנס למערכות השחרור בתקיפות. אין זו מערכה אחת אלא מערכות רבות, והעם לא ינצח בהן אלא כאשר יתגבר על חולשתו, ויתגבר על תאוותיו ועל יצריו, ורק כאשר יכיר את המטרות ואת הדרך.

אני יודע שאני מטיל את האשמה על ההנהגה, אולם אין הנהגה שראויה לכבוד אם היא אינה מסוגלת לרומם את העם אליה ולטהר אותו, במקום להסתבך יחד אתו בתסבוכת שנגרמה עקב הגורמים השליליים האופפים אותו מזה מאות שנים.

אנו זקוקים למנהיגים [אפורים]: ללא פאר, ללא מוניטין וללא ברק. אנו זקוקים לחיילים אלמונים, ללוחמים הנכונים להקריב את עצמם באמת, כאלה שאינם מעוניינים כי ההמון יריע להם ואינם מעוניינים בפרסום שמותיהם ותמונותיהם בכל מקום... [אנו זקוקים לאנשים] המעוניינים בדבר אחד – לחנך את העם הזה ולהכשיר אותו באופן שלן, יציב, חזק ואיתן.

עד שיימצאו מנהיגים אלה, עד שיתרבו בוגרי בתי הגידול האלה של יושר ושל טוהר... עד שיימצאו אלה וגם אלה, אנו לא נטיף לשקט, לשלווה ולהמתנה... כלל לא! שכן, האירועים מתרחשים במהירות גדולה.

ילך כל אחד בדרכו, והעם הזה יפעל וירבה בעשייה, כן! עשייה! על אף כל הסכנות והעובדה שהדבר ינוצל על-ידי הליצנים, ועל-ידי המכים בתוף, והמחללים בחליל, ומקימי השאון, והמבקשים להפיק תועלת מרגשות העם או לזכות בתמיכתו בעורמה.

ואולם העם הזה יכול להיות בטוח כי הניצחון האמיתי לא יגיע בלי שיִטָּהר. ובלי שתהיה לו הנהגה רוחנית אשר תנסה להעלות אותו לרמתה ותפעל למען חינוכו המלא; הנהגה בעלת מטרה שהיא מעבר לריצוי ההמונים ומעבר לחנופה אליהם – מטרה תמידית שאליה היא פונה בכוח, בביטחון ומתוך שכנוע עצמי, גם אם ההמונים יפנו לה עורף.

וזהו הדרך...

פרק ט: אל המתקשים לשאת בנטל

מלחמת הקודש¹⁷¹

"הוי המאמינים, כאשר אומרים לכם, צאו למלחמה למען אלוהים, מדוע זה תכרעו תחתיכם בכבודות? האם ישביעו חיי העולם הזה את רצונכם במקום העולם הבא? הן תענוגות העולם הזה קצרי מועד הם לעומת העולם הבא."¹⁷²

מלחמת הקודש חובה היא על המוסלמים, גם כאשר מספר אויביהם גדול פי כמה ממספרם – והם מנצחים, בעזרת האל, את אויביהם. אחד מהם שקול כנגד עשרה אויבים, או במקרה הגרוע ביותר, שקול לשניים. חובת מלחמת הקודש, אם כן, אינה תלויה בשוויון כוחות חיצוני בין המאמינים לאויביהם. די למאמינים שיכינו כוחות ככל שיוכלו,¹⁷³ שיבטחו באלוהים, שיהיו איתנים במהלך הקרב ושיחזיקו בו מעמד. כל השאר באחריותו של האלוהים. זאת מכיוון שיש להם כוח אחר [רוחני, המוסיף להם כוח] מלבד הכוח החומרי הגלוי.

"הו המאמינים, כאשר אומרים לכם, צאו למלחמה למען אלוהים, מדוע זה תכרעו תחתיכם בכבודות? האם ישביעו חיי העולם הזה את רצונכם במקום העולם הבא? הן תענוגות העולם הזה קצרי מועד הם לעומת העולם הבא. אם לא תצאו, יעניש אתכם עונש כבד, ויחליפכם באנשים אחרים. לא תוכלו להזיק לו כמלוא נימה, כי אלוהים כלי-יכול."¹⁷⁴

171. ג'האד.

172. סורה 9; 38.

173. בקוראן יש פסוק הממריץ את המוסלמים למלחמה (סורה 8; 60): "הכינו כוח לקראתם ככל שתוכלו, וסוסי רתומים לקרב, אשר בהם תזרעו מורא בלב אויב אלוהים ואויבכם...". המילה הראשונה בפסוק זה (הכינו) מופיעה בסמלם של "האחים המוסלמים".

174. סורה 9; 39-38.

לשליח האלוהים, ברכת אללה ושלומו עליו, נודע כי הביזנטים התאספו נגדו בשולי חצי־האי הערבי, באל־שאם,¹⁷⁵ וכן ש[הקיסר] הרקליוס נתן לאנשיו שכר של שנה שלמה [כדי להמריצם לקרב]. אליהם הצטרפו השבטים הערביים לח'ם, ג'זאם, עאמלה וע'סאן. [הנביא] גייס את האנשים [המוסלמים] כדי להילחם בביזנטים, והוא, ברכת אללה ושלומו עליו, בדרך כלל כשהוא יצא לקרב, הסתיר זאת באמצעות קרב אחר [שנועד לשמש פעולת הסחה]. אולם על קרב זה¹⁷⁶ הוא הכריז בגלוי. זאת בשל אורכה של הדרך ובשל התנאים הקשים בעונה זו [של השנה], שבה החום להט, הצל היה נעים, התמרים הבשילו והאנשים העדיפו להישאר במקומם. אז החלו להופיע בחברה המוסלמית תופעות של פחד והיסוס, וגם המתחסדים¹⁷⁷ מצאו את ההזדמנות לרפות את ידי האנשים. כך הם אמרו [למאמינים]: אל תתגייסו בשיא החום. הם הפחידו את האנשים מקשיי הדרך הארוכה והזהירו אותם מכוחם של הביזנטים. הגורמים הללו השפיעו על כמה מהאנשים להימנע מלהתגייס. על המאחרים להתגייס איימו בעונש המוטל על מי שמתמט ממלחמת קודש למען אלוהים. [כמו כן] הזכירו להם את הניצחון שנתן אלוהים לשליחו בטרם הצטרף אליו מי מהם, [והזכירו להם] שהוא יכול להנחיל לו שוב ניצחון, בלעדיהם. כל מה ששיגו במקרה כזה יהיה אשמה בהשתמטות ובאי־מילוי החובה [הדתית]. זה הרפיון שנגרם על־ידי [הנאות] העולם הזה, התאוות הארציות והדמיונות הארציים. זה הרפיון שגורם הפחד מפני המוות, הפחד מפני [אובדן] הרכוש, הפחד מפני [אובדן] התענוגות והנאות. זה

175. אל־שאם – כינוי מקובל לאזור ששטחו נחלק כיום בין סוריה, לבנון, ארץ ישראל וירדן.

176. [הערה במקור הערבי] הפשיטה על תבוכ.

177. מְנַאפְקוֹן.

רפיון הנוחות והרווחה והיציבות. רפיון "האני" המתכלה, "הזמן" המוגבל, והמטרה המידית. רפיון הבשר, הדם והעפר.

ההתגייסות למלחמת קודש למען האלוהים היא השתחררות מהכבלים הארציים, התעלות מעל רפיון הבשר והדם ומימוש המשמעות העליונה של האדם. היא העדפת הכיסופים מרקיעי השחקים בישותו של האדם על פני הכבלים והצרכים הגשמיים. היא פנייה לעבר הנצחיות שאין לה גבולות והינצלות מפני הכיליון המגביל.

אדם בעל אמונה באלוהים אינו משתמט ממלחמת קודש למענו, אלא אם יש פגם בדתו וחולשה באמונתו. לכן אומר שליח האלוהים, תפילת אלוהים וברכתו עליו: "מי שמת בלי שיצא לקרב, ולא התכוון לצאת לקרב, מת מוות של מתחסדים"¹⁷⁸. ההתחסדות היא פגם באמונה המונע ממנה להיות תמה ושלמה. היא משתקת את מי שטוען שהוא מאמין במלחמת קודש למען אלוהים, בשל פחד ממוות או ממחסור. והרי מועדי החיים והמוות וכן הפרנסה הם מאת אלוהים, שכן הנאת העולם הזה קצרת מועד היא לעומת העולם הבא.

"אם לא תצאו, יעניש אתכם עונש כבד, ויחליפכם באנשים אחרים. לא תוכלו להזיק לו כמלוא נימה, כי אלוהים כלי-יכול"¹⁷⁹. הפנייה הזו היא לאנשים קונקרטיים במעמד קונקרטי, אך המשמעות שלה כללית לכל בעלי האמונה באלוהים. העונש המאיים עליהם איננו רק ייסורי העולם הבא, אלא גם ייסורי העולם הזה.

178. נפאק – כלומר אמונה לא-שלמה ולא-אמיתית, פסיחה על שתי הסעיפים. נחשב לסוג של כפירה, וראו לעיל, הערה 70. ציטוט זה הנו חדית' ידוע הלקוח מספר החדית'ים של אבו אל-חסין מסלם, סחיח מסלם, בפרק כתאב אל-אמארה [ספר האמירות]. http://library.islamweb.net/newlibrary/display_book.php?flag=1&bk_no=53&ID=5764.

ייסורי ההשפלה של אלה שמשתמטים ממלחמת קודש וממאבק, ו[ייסורי] הכניעה לאויבים ושלילת ההצלחה. ועם כל זאת, הם [המשתמטים] מאבדים, בנפש וברכוש, כפליים ממה שהיו מאבדים אילו יצאו למאבק ולמלחמת קודש. הם מקריבים על מזבח ההשפלה כפליים ממה שהכבוד היה דורש מהם, לו היו נכונים להקריב עצמם למענו. כל אומה שעזבה את מלחמת הקודש, האלוהים הטיל עליה ביזיון, והיא שילמה באונס ומתוך כניעה לאויביה כפליים ממה שהיה דורש ממנה המאבק באויב.

"לו היה זה רווח קל להשגה ומסע נינוח, היו באים בעקבותיך, ואולם ארוך מנשוא היה המרחק בעיניהם. יישבעו באלוהים, לו יכולנו היינו יוצאים עמכם. בכך ימיטו עליה על עצמם, כי אלוהים יודע כי כזב בפייהם".¹⁸⁰

אילו היה עניין [מלחמת הקודש] קשור ברווח קל שניתן להשיג בעולם הזה, ובמסע קצר שתוצאתו [הטובה] מובטחת, הם היו באים בעקבותיך! אבל מדובר בדרך ארוכה ומתישה, שהיא מעבר ליכולתם של חלשי האופי וחסרי הנחישות; [מדובר] במאמץ כבד, שהוא מעבר ליכולתם של בעלי רוח חלשה ולב תשוש... באופק גבוה מדי, שהחלשים וחסרי שאר הרוח יתקשו להגיע אליו.

רבים הם אלה המזלזלים בדרך העולה אל האופק הנכבד. רבים הם אלה אשר הדרך הארוכה מתישה אותם, והם נשארים מאחורי השיירה. הם נמשכים למטרה חולפת תפלה, או לשאיפה זולה. יש בני אדם רבים כאלה, בכל זמן ובכל מקום; לא מדובר במיעוט מקרי, אלא במודל נפוץ.

הם חיים בשולי החיים; גם אם נדמה להם שהשיגו איזו תועלת או שאיפה, ונמנעו מתשלום מחיר יקר [של מלחמה מתישה], הרי שהתשלום המועט לא יכול לקנות דבר, לבד מן התפל והזול.

כמה מבין הנמנעים והנשארים מאחור פנו לאחוז במקל באמצעו, כדרכם של המתחסדים בכל זמן ובכל מקום.¹⁸¹ המניפולציה שלהם פעלה נגדם כבומרנג, כאשר האלוהים הטיל על שליחו להודיע כי תרומתם הכספית אינה מתקבלת אצלו. זאת משום שהם תורמים מתוך צביעות ופחד ולא מתוך אמונה וביטחון. גם אם הם תורמים מרצונם, כתחבולה שנועדה להוליך שולל את המוסלמים, או שהם תורמים באי־רצון מתוך פחד שעניינם יתגלה, בשני המקרים [תרומתם] אינה מקובלת, אין עליה גמול, והיא אינה נחשבת אצל האלוהים.

אנשים אלה מייצגים מודל של היעדר נחישות וחולשת רצון. רבים הם הנזהרים מתלאות וסולדים מעבודה קשה, ומעדיפים את המנוחה קלת הערך על פני העמל המכבד את בעליו, ואת הביטחון הירוד על פני הסכנה יקרת הערך. הם נופלים מותשים, מאחורי שורות [הלוחמים] המעולים, המתקדמים, המכירים את המחיר שיש לשלם על הפצתה של בשורה.¹⁸² אך שורות אלה נמצאות בדרכן המלאה מכשולים וקוצים, כי הן מבינות בתת־ההכרה שהמאבק בקשיים ובקוצים מובנה בטבע האדם ושהוא נעים ויפה יותר מהנטייה להשתמט, להשתרך מאחור ולהתבטל בעצלנות, דברים שאינם ראויים לגבר.

181. כלומר: הם מנסים גם להיראות כמי שתומכים ביציאה לג'האד, וגם להימנע מהמסע הקשה של הלחימה.

182. דעה, מושג אסלאמי המתייחס להפצת בשורת האסלאם.

הפצת הבשורה זקוקה לאנשים בעלי אופי קשוח, ישר, יציב ונחוש, שיעמדו איתן במאבק הארוך והקשה. שורת הלוחמים הזרועה חלשי אופי ונרפים לא תעמוד בקשיים, מפני שהללו ייטשו אותה בשעה הקשה ויפיצו בשורת [הלוחמים] את [רוח] התבוסה, החולשה והמבוכה. אלה שמחלישים ומשתרכים – צריך לפלוט אותם הרחק משורת הלוחמים כדי לשמור על [הלוחמים] מפני [רוח] הרפיון והתבוסה. יש להישמר מכל גילוי של סלחנות כלפי המשתרכים מאחורי שורת הלוחמים בשעה הקשה, ואחר כך חוזרים אליה בשעת הרווחה. בכך הם גורמים עוול לכל שורת הלוחמים, ולבשורה שהם נאבקים קשות למענה.

מאחורי האהבה לחיי נועם והעדפת השלווה, יש חוסר נחישות, רוח של שפלות, התקפלות וברירה מעימות.

בשדה הקרב של החיים ובזירת ההיאבקות של ההיסטוריה התעצבה האישיות המוסלמית. יום אחרי יום ואירוע אחרי אירוע, צמחה אישיות זו והתבגרה ותוויה הלכו והתבהרו. החברה האסלאמית שנוצרה מאישיות זאת הופיעה בעולם, בין שאר החברות, כשהיא נושאת את מרכיביה ואת ערכיה ומאפייניה הייחודיים.

האירועים הקשו על החברה [החדשה ו]המתפתחת עד כדי כך שלעתים הגיעה למצב של מחלוקת פנימית. המחלוקת, כמו פעולת זיקוק הזהב, מפרידה בין המתכת הטהורה ובין הפסולת המזויפת. היא חושפת את האמת שבנפש האדם ואת המתכת שממנה היא מורכבת באמת, כך שהיא מפסיקה להיות תערובת בעלת ערכים לא ידועים.

הקוראן הנכבד הורד [מהשמים] בזמן הניסיון הזה או לאחר סיומו. הוא מתאר את האירועים ומטיל עליהם אור, וכך נחשפות

כל העמדות, התחושות, הכוונות וצפונות הלב. לאחר מכן הוא פונה אל הלבבות, כשהם חשופים ועירומים מכל כסות והסתר, וחש בהם את אזורי הרגישות, ההשפעה והתגובה שלהם [לדברי האמת שבו]. הוא מחנך אותם [את הלבבות] יום אחר יום, אירוע אחר אירוע, ומסדר את ההשפעות ואת התגובות שלהם בהתאם לשיטתו, שבה רוצה האלוהים.

האלוהים לא השאיר למוסלמים את הקוראן (המוריד משמים איסורים, חוקים והוראות) בבת־אחת, אלא כפה עליהם ניסיונות, ייסורים, מחלוקות ומבחנים. האלוהים ידע שהטבע האנושי לא עוצב באופן מושלם ולא הבשיל באופן מלא. הוא לא יהיה שלם וישר דרך ללא חינוך מעשי־ראלי כלשהו. חינוך שיחפור בלבבות ויחרות בעצבים, ייקח מן הנפשות וגם יעניק להן בשדות הקרב של החיים ובזירות ההיאבקות של האירועים. הקוראן הורד כדי לגלות לנפשות האלה את אמתות האירועים ואת משמעותם וכדי לפנות ללבבות כשהם מתלהמים באש המחלוקת, לוהטים בחום הניסיונות, קלים לחישול, ניתנים לעיצוב.

האלוהים לא הניח לרגשות לבדם לחנך את המוסלמים ולהבשיל את אישיותם המוסלמית, אלא כפה עליהם ניסיונות מעשיים וניסיונות אשר נוטלים מהם ומעניקים להם. כל זאת מתוך החוכמה שברשותו, שהרי מי כמוהו מכיר היטב את יציריו. הוא עדין ובעל ניסיון, וזה החינוך האמיתי.

ראוי שנקדיש זמן ארוך לחוכמה זו, נלמד אותה ונתבונן בה, ונבין את אירועי החיים והמבחנים שלהם לאור הידע וההבנה האלה. חוכמת החינוך למלחמת קודש למען האלוהים.

גזרת הגורל של האלוהים היא השולטת באירועים ובגורלם [של בני האדם]; היא מובילה אותם בדרך המותווית מראש אל הסוף הבלתי־נמנע. המוות או ההרג הם גורל שאין מנוס ממפגש

עמו במועד שנקבע, מועד שאינו מקדים או מתאחר אפילו רגע. אין תועלת בכריחה מפני הגורל החתום, שאין להימלט ממנו. אם בני אדם בורחים, הם פוגשים את המוות שנגזר עליהם במועדו הקרוב. כל מועד בעולם הזה הנו קרוב, וכל טובת הנאה חסרת ערך. אין מושיע מפני אלוהים ואין מונע את קיום רצונו, אם לרע ואם לחמלה. אין לבני האדם אדון ואין להם תומך, לבד מן האלוהים אשר מגן עליהם ומציל אותם מגזרת הגורל האלוהית.

נכון, קיימת חולשה אנושית. בני האדם אינם מסוגלים להיוושע מהחולשה האנושית ומהרגשות האנושיים שלהם. [לכן] אין הם נדרשים לחרוג מגבולות היכולת שנקבעה לבני אדם ולא להחסיר מהסגולות והמאפיינים המיוחדים שלהם. לכן ברא אותם אלוהים כך שיישארו בני אדם ולא יהפכו למין אחר, לא מלאכים ולא שטנים, לא בהמות ולא אבנים.

בני האדם מלאי חרדה ומצוקה קשה ומרגישים רתיעה מן הסכנה אשר מעבר ליכולת [האנושית]. אבל המאמינים – למרות כל זאת – נשענים על המשענת האיתנה שמחברת אותם בחוזקה לאלוהים ומונעת מהם להיכשל; [משענת] אשר מחדשת בתוכם את התקווה ושומרת עליהם מפני הייאוש.

יקרה שנסתכל בעצמנו ונראה: פעם תקפה אותנו חולשה, פעם נרתענו, פעם נבהלנו, ופעם קצנו באימה ובסכנה ובמצב הקשה ובמצוקה. [למרות זאת] אסור לנו להתייאש מעצמנו; אסור לנו לפחד ולחשוב שאבדנו. אסור שנחשוב כי לנצח לא נהיה מוכשרים להתמודד עם משימה גדולה. אבל בה בעת אסור לנו להישאר חלשים ולהצדיק מציאות זו, [הצטדקות שהיא חלק מן] הטבע האנושי. עלינו להתמיד בכך, [ולזכור שחולשה] הייתה מנת חלקם של טובים מאתנו... יש את המשענת הנאמנה, משענת השמים,

ועלינו לאחוז בה ולהזדקף בעזרתה מן הנפילה. עלינו להחזיר לעצמנו את הביטחון ואת השלווה. עלינו להשתמש ברעידת האדמה כסימן מבשר לניצחון, להיות איתנים ויציבים, ולהמשיך בדרך. זהו האיזון אשר עיצב את המופת המיוחד הזה בראשית האסלאם, המופת שהקוראן הנכבד מזכיר את קרבות העבר ואת הניסיונות הנאים שלו, את מלחמת הקודש שלו ואת התמדתו על-פי הברית עם אלוהים. היו כאלה שפגשו מופת זה והיו שציפו לפגוש אותו.

”יש בין המאמינים אנשים אשר התחייבו לאלוהים בשבועת אמת. כמה מהם קיימו את נדרם, וכמה מהם עודם ממתינים ולא שינו דבר מאשר התחייבו.”¹⁸³

התגברות המאמין על החולשה האנושית, כאשר הוא קם לערוך מלחמת קודש למען האלוהים, היא דבר אפשרי, ואפילו התרחש במציאות:

”אלוהים קנה מן המאמינים את נפשם ואת רכושם ובתמורה יזכו בגן עדן. הם יילחמו למען אלוהים, ויהרגו וייהרגו.”¹⁸⁴

זהו טקסט נורא הוד!! הוא חושף את האמת על הקשר בין המאמין לאלוהים. ואת האמת על שבועת האמונים שנשבעו המאמינים בעצם היותם מוסלמים במהלך חייהם. מי שנשבע שבועת אמונים זו ומקיים אותה הוא המאמין האמיתי, שיאה לו התיאור ”מאמין”. בשבועת אמונים זאת מתגלמת אמת האמונה [האסלאמית], שאיננה כי אם טענה הזקוקה לאימות ולהגשמה.

האמת לגבי שבועת אמונים זאת, או עסקה זאת, כפי שקרא לה האלוהים בנדיבותו, בחסדו ובטובו, היא שהאלוהים ישתבח

183. סורה 33; 23.

184. סורה 9; 111.

נטל לעצמו את נשמות המאמינים ואת רכושם ולא נשאר להם מזה דבר. לא נשארה להם שארית נשמה שהם לא יוציאו למענו... לא נותרה בידיהם בחירה אם להקריב את עצמם או לדבוק באסלאם... לגמרי לא! זוהי עסקה מסחרית, שהקונה יכול לנהוג בה כרצונו, בהתאם לחובות שהוא מטיל ובהתאם להחלטותיו. למוכר אין שום חלק בעסקה זולת חובתו להמשיך לצעוד בדרך שהותוותה לו, בלי לפנות לימין או לשמאל, בלי לברור לעצמו את היעדים הנראים לו, בלי להתמקח ובלי להתווכח. כל דבריו צריכים להיות מופת לצייתנות, לפעולה ולהתמסרות... השכר הוא גן העדן, הדרך היא מלחמת הקודש, ההרג והמלחמה. והאחרית היא הניצחון ומות הקדושים.¹⁸⁵

נבקש את עזרתך אלוהים! זהו אכן הסכם נורא הוד... כל אלה המגדירים את עצמם "מוסלמים" במזרח ובמערב יושבים באפס מעשה, ואינם נלחמים מלחמת קודש לבסס את אלוהותו של אלוהים בארץ; הם נמנעים מלגרש את האלילים הללו, העושקים את זכויותיה של הריבונות האלוהית ואת ביטוייה הייחודיים בחיי עבדיו; הם אינם הורגים ואינם נהרגים ואינם נלחמים כל מלחמת קודש אחרת.¹⁸⁶

זוהי שבועת אמונים נוראת הוד, ללא ספק, אולם היא מוטלת על כל מאמין שמסוגל לבצעה. היא מחייבת אותו כל זמן שאמונתו מחייבת אותו. מכאן נובעת תחושת ההוד שלי, וזאת הסיבה לכך שאני משתמש במילים אלה.

כי מלחמת הקודש למען האלוהים היא שבועת אמונים המחייבת אותנו... היא מחייבת באופן מוחלט כל מאמין מאז תחילת נבואתם של השליחים ומאז נוסדה דת האלוהים.

185. אסתשהאד.

186. באסלאם יש כמה סוגי ג'האד, כמו נזיפה בשליט עריץ.

המשתמטים ממלחמת הקודש מפרים בזדון את שבועת האמונים, משמע שהם מפרי ברית ואינם נושאים בנטל. הם אינם מקיימים את חוק האלוהים הגם שהוא העשיר אותם ונתן להם כוח. הם אינם מקיימים את חוקי האסלאם, אף כי הוא זה שהגן עליהם ורומם אותם. הם אינם מקיימים את חוקי החברה שבה הם חיים, אף-על-פי שהיא מעניקה להם כבוד וערבה לשלומם. בשל כך בחר להם האלוהים, ישתבח שמו, את התיאור הבא: "רוצים הם רק להישאר עם הנשים והזקנים הנשארים מאחור [ולבם נאטם...]".¹⁸⁷

מדובר באובדן דרך ובהתרופפות הנחישות; בשביעות רצון [של המשתמטים] מכך שיהיו עם הנשים, הילדים והזקנים, הפטורים מתפקיד [לחימה] זה, בשל חוסר יכולת לעמוד בחובות מלחמת הקודש. ואולם הללו, נימוקיהם מוצדקים [והדבר נסלח להם], ואילו המשתמטים אינם ראויים לסליחה!

ביטחון בזוי ושלווה עצלה אינם משפיעים על האדם, אלא אם כן הוא נעדר כל אמביציה, רצון לטעום מטעם החיים, להתנסות [בניסיונות חדשים] ולצבור ידע. זאת פרט להיותו נעדר דחפים שיחברו אותו לחוויה הקיומית ולשאיפה להקרבה עצמית, להשפיע ולהיות מושפע ממצאיאות החיים. השלווה העצלה חוסמת את כל חושיו ותחושותיו של האדם ואוטמת את לבו ואת מוחו. והרי התנועה היא ההוכחה לחיותו של האדם והיא המנוע שלו באותו רגע נתון בחיים. זאת שעה שההתמודדות עם הסכנה מעוררת את הרגשות החבויים ואת האנרגיות השכליות, מחזקת את השרירים וחושפת את התכונות הנסתרות, המתנערות בשעת הצורך. [התמודדות עם סכנה] מתרגלת את היכולות האנושיות לפעול ומגרה אותן להיענות

187. סורה 9; 87.

ולתגובה. היא מציבה דרישות וגורמת לכך שיימצא להן פתרון. כל אלו הם סוגים שונים של מדע, של העמקת ידע ופתיחות, שמבקשי השלווה העצלה והביטחון הבזוי שוללים אותם.

יש שני סוגי אופי... אופי של התחסדות, חולשה וכניעה... ואופי של אמונה, של כוח ועמידה בניסיון.

ואלה [הם] בעצם שני קווי פעולה... קו העקמומיות, ההישארות מאחור וההסתפקות בדברים השפלים. קו הפעולה [השני] הוא קו היושר, ההקרבה והכבוד.

עם רדת סורה ממרומים הגיעו בעלי האמצעים, אלה שהיו להם כישורים לנהל מלחמת קודש והקרבה. הם לא באו כדי לעמוד בראש הלוחמים, כפי שאפשרו להם הכישורים שקיבלו מאלוהים. [הם לא באו] כדי להודות לאלוהים על החסד שהעניק להם. הם באו כדי להביע את חולשתם, לספק תירוצים ולבקש כי יורשו לשבת עם הנשים, בלי לשמור על קודש או להגן על בית. כל זאת בלי לתפוס את השפלות והקלון שבפעולה בזויה זאת, המבקשת את השלווה.¹⁸⁸

מבקשי השלווה אינם חשים בחרפה; השלווה היא מטרתם של המסתפקים בשפלות!

188. קטע זה בנוי על פסוקי הקוראן, סורה 9; 86-87.